

H. G. Francis

STŘET

Přeložil Jiří Podbrdský

1.

Torric je Pán časů a vládne zemi zvané Kinoaras. Čestné jméno Pána časů přijal před dlouhou dobou, ačkoli času nikdy nevládl.

Tento titul však není nijak nepřípadný, neboť Torric pochopil, jak využít ve svůj prospěch ztřeštěné kousky curayských časových polí. Ta mu pomohla vybudovat malé impérium.

Před neznámou dobou se Torric záměrně vydal do jednoho z turbočasových příkopů - v němž čas plyne čtyřikrát rychleji - aby získal náskok 'oproti svým nepřátelům nacházejícím se v polích reálného, nebo dokonce vleklého času.

Své říši říkal od počátku Kinoaras převzal jméno malé osady, jež se tam rozkládala. Byla to osada, kterou si vybudovali ztroskotaní chrononauti na Curayu. Kinoaras leží uprostřed turbočasového pole se čtyřnásobně zrychleným průběhem času, jež zůstává relativně stabilní po celá staletí.

(Ze spisů. Rissona Essira z národa Shuuků, neblizšího Toníkova důvěrníka.)

Warnewuz!

Uvažoval pomalu a těžkopádně. Myšlení ho stálo obrovské úsilí. Každému mentálnímu impulzu jako by trvalo celá tisíciletí, než si ho uvědomil.

Úlku mulle!

Přihodilo se mu cosi strašlivého a šokovalo ho to natolik, že málem přišel o rozum. Doslova mu zamrzlo myšlení. A také on sám zamrzl v čase.

Už si málem nepamatoval, jak k tomu došlo. Vlastně to ani nemohla být pravda...

Nebylo to na planetě zvané Curayo? Bylo to pořád ještě na ní? -

Proměnlivý čas. Ne - putující časová pole. Záludná, nebezpečná. Možná dokonce smrtonosná.

Někdo mu nastražil past. Vypadlo mu z paměti kdo. Bylo tak namáhavé o tom jen přemýšlet. Zůstal v něm pouze rozplizlý obraz.

Raww? Zelený obličej? Šupiny?

Myšlení bylo tak pracné. Trvalo dlouho, než se mu podařilo zachytit nějakou myšlenku.

Naffy! NěČíhlas? Naslouchal svému nitru. Srdce mu bilo hodně pomalu, mel dojem, že musí na další stah čekat celé minuty - minuty? Maximálně se soustředil a povedlo se mu uvědomit si svou situaci.

Zamrzl celý, nejen jeho myšlení. Stal se zajatcem pole extrémně vleklého času, který téměř neubíhal.

Ano! V takové situaci se ocitl. A tam venku běžel Čas dál!

Vzdaloval se čím dál víc svým přátelům. Upadl do věčnosti, z níž nebylo návratu.

Kolik času uplynulo na Zemi, než stačil pochytit jednu jedinou myšlenku? Léta? Staletí? Tisíciletí? Kdo jsou přátelé? Obrazy, tváře, vzpomínky.

Nikdy už neuvidí své přátele, neboť propast, jež ho od nich dělila, se neustále zvětšovala, nikdy se nezacelí. Čas se nedal vrátit zpátky.

Zatímco jemu plynula jedna jediná nanosekunda, točilo se jiným kolo času šílenou rychlostí.

Přesto nechápal, jak se mohl dostat do takovéhle situace. Už předtím zažil různá Časová pole, nikdy však nedokázal zaznamenat změnu. Možná když někdo překonal obrovské rozdíly, ocitl se v poli extrémně vleklého času. Co když si ale onen někdo v těchto případech vzal s sebou alespoň část svého dosavadního vlastního času, uloženou v buňkách?

Nevěděl. A nebylo to ani důležité. Bylo jedno, jak se cítil, čas přesto ubíhal šle--ně rychle.

Snorm!

Jen na krátký- okamžik pocítil Kalmat cosi jako uspokojení. Poté se v něm vynořily pochybnosti, zda jednal správně, a dostavila se nelibost.

Opravdu se zachoval správně?

Raww pomalu ustupoval před polem zmrzlého času.

Byl časový stopař a vskutku dokázal vnímat citlivě i tam, kde ostatní potřebovali trichronograf. Tento výkřik techniky vypočítával vzájemné účinky mezi chronony a umožňoval tak lokalizovat pole se změněným průběhem času.

Kalmat měl před očima pole zmrzlého času s Časonorem, roboty a myšobem, zatímco se od něj neustále vzdaloval. Huňatý mutant a stroje nehybně stáli, doslova zamrzlí v čase. Aby u nich zaznamenal vůbec nějaký pohyb, musel by je snímat kamerou po celé týdny a měsíce a přehrát si záznamy zrychleně. A i pak by byly jejich pohyby sotva postřehnutelné.

Kalmat však splnil svůj úkol. Udělal, k čemu ho víceméně přinutil záhadný Yat.

Vystoupil na pahorek a ještě jednou se otočil. Pole zmrzlého času už neputovalo, ale to ho nepřekvapilo. Počítal

s tím. Časové pole převalující se po povrchu sem tam mu připomínalo zpomalující se kyvadlo. Chvilí se vychylovalo hned na jednu, hned na druhou stranu a jeho výkyvy byly čím dál kratší, až se zastavilo úplně. Takhle to bylo s polem zmrzlého Času. Nyní se definitivně zastavilo - a myšob v něm uvízl. Neměl šanci se vysvobodit a zvenčí mu nemohl nikdo přijít na pomoc. Možná pole začne za sto nebo dvě stě let reálného času znovu putovat. A možná v něm maličký cizinec utkví ještě hlouběji.

Nemůže ho odtamtud vytáhnout dokonce ani sám Pán časů, uvědomil si Kalmat. Jedině že by měl tu moc a nechal zmizet Časové pole, ale to přesahuje i síly takové bytosti, jako je Pán časů.

Sešel dolů na druhou stranu pahorku, takže ztratil časové pole z dohledu. Chtěl je vymazat ze své paměti.

Aby sám nevběhl do zákeřné časové léčky nebo nepadl za obět' nějakému divokému zvířeti, naslouchal bedlivě každému šramotu, neustále se rozhlížel a věřil se vztyčenou hlavou pachy nejrůznějších rostlin a zvířat.

. Byl na Curayu už mnoho let. Přiletěl na planetu, aby hledal troniumazint a zbohatl. Ale ztroskotat stejně jako většina jeho předchůdců. Od té doby žil jako bezčasý - trosečník, který stejně jako mnoho dalších postižených neměl nejmenší naději, že vůbec někdy opustí tuto zrádnou planetu.

Vůbec neuvažoval o časonoru na planině. Tento kosmický prám byl pro něj absolutně nedosažitelný. Mohl jen doufat, že Yat ho patřičně odmění a dovolí mu žít nerušeně na nějakém ostrově. Bez troniumazintu, bez jmění, ale také beze strachu.

Zastavil se a naslouchal. Zarazilo ho tiché zapraskání v podrostu.

Číhá tam na něj nějaké zvíře?

„Kalmate!“

Polekaně se otočil, protože neslyšel, že by se k němu někdo přiblížil.

„Yate!“ zvolal a ulevilo se mu. Záhadný Raww, který mu mentální cestou ustavičně předával rozkazy, nebyl nebezpečný. „Jsem tak rád, že tě vidím! Udělal jsem, co jsi po mně. Žádal. Cizinec trčí v Časové pasti a nemůže se z ní nikdy dostat. Je vlastně mrtvý.“

„Tím se vyřešil jeden problém,“ prohlásil Yat a v očích mu zvláště zavlátl.

Kalmat si to vyložil jako výstrahu a jeho nelibost se zvýšila. „Víc pro tebe nemůžu udělat,“ řekl lítostivě, ačkoli nechtěl, aby to tak vyznělo. Prostě ho k tomu cosi vnitřně pudilo. „Jak víš, jsem časový stopař. Dokážu rozeznat pole změněného času.“

„To je následující problém,“ konstatoval Yat.

„Problém?“ divil se Kalmat. „Pro koho?“

„Pro Pána časů,“ odpověděl jeho protějšek. „Nestrpí nikoho, kdo omezuje jeho moc. A časový stopař má koneckonců nepřeberné množství možností.“

„Já ale nechci nic jiného než žít o samotě na nějakém ostrově. Nikoho nebudu rušit a Pána Časů už vůbec ne!“ vykřikl Kalmat. Poznal, že ho předtucha nezklamala.

„Mrzí mě to, ale už jsem se rozhodl.“

Kalmat pozvedl paže v obranném gestu a zoufale se vzpíral neodvratnému. „Ne!“ zavřeštěl. „Pán Časů je mi naprosto lhos-

tejný. Nemám v úmyslu proti němu cokoli podnikat, naopak mu nabízím své služby. Jako časový stopař mu můžu být prospěšný.“

„On tvé služby nechce.“ „Pak je tedy nevďečný a krutý.“ „Já bych řekl, že důsledně a patřičně tvrdě sleduje své cíle.“

„Dovol mi odejít, Yate,“ zaškemral Kal-mat. „Víš, že Pána časů nijak neohrožuji.“

„Ted' možná ne, ale mohl bys třeba změnit názor a pomoci cizinci, aby se vymanil z časového pole.“

„To zaručeně neudělám.“

„To opravdu neuděláš, neboť cizinec, který o sobě tvrdí, že je myšob, nemá ani teoretickou šanci dostat se z časového pole.“

„Proč se ho tedy Pán časů tolik bojí, že chce, aby byl navěky uzavřený v poli zmrzlého času?“

„Pán časů se ho přece vůbec nebojí. Dokonce ani neví, že je cizinec tady. To je moje starost. Pán časů nestrpí, aby ho někdo připravoval o troniumazint, a myšob sem přivezl roboty, aby ho vytěžili. Tím si podepsal rozsudek smrti. A já jsem ho vykonal.“

„Mě troniumazint vůbec nezajímá. Chci jen žít. Nic víc.“

„Splnil jsi úkol. To je všechno,“ řekl Yat. Pozvedl paprskomet a chladnokrevně Časového stopaře zastřelil. Potom se poklidně otočil, zamířil k malému letounu a odstartoval, aniž se ohlédl.

Naffy! Už zas...

Tentokrát si Gucky nebyl docela jistý, zda opravdu slyšel hlas. Vnímal ho svými telepatickými smysly. Hlas neměl nic společného s Kalmaíem, s Gerrou Avvou ani s kýmkoli jiným, s kým pobýval v poslední době.

Jaký to pykňový prostorníček, ozvalo se v něm šeptem. No nic, poputuju dál, taď je to pro mě hrozně warnewuz.

Jak bylo možné, že mutant vnímal v tomto rozsahu myšlenky v toku reálného času, když se jindy jen tak líně valily a nebyl schopen zaznamenat ostatní, protože se vůbec nepohybovali?

Gucky se upnul na tento telepatický hlas, jenž zazníval v jeho nitru. Připadal mu jako pověstné stéblo, kterého se

tonoucí chytá.

Myšlenky v toku reálného času, v němž stále ještě uvažoval, přestože se pohyb jeho těla notně zpomalil, znamenaly, že se nacházel v dosahu jeho telepatických orgánů kdosi, kdo podléhal stejným časovým zákonům jako on sám.

Někdo, kdo si myslel: Poputuju dál.

Byl to někdo, kdo se mohl pohybovat, přestože se ocitl v zmrzlém čase! Někdo, kdo mu mohl pomoci vyvléknout se z pasti věčnosti.

Gucky pozvedl svůj telepatický hlas. Kdo jsi?

Poutník časem! Odpověď přišla téměř okamžitě.

Poutník Časem? Co to znamená? S tímhle výrazem se myšob už někdy setkal. Mluvili snad ztroskotaní dobrodruzi z Curaya o tom, že někdo takový existuje? A nebyla to vzpomínka na minulá staletí? Vzpomínka na příběhy, jež mu vyprávěl Perry Rhodan?

Můžu sledovat jakoukoli časovou stopu v libovolném tempu, tvrdil neznámý hlas. Zdálo se, že k němu doléhá z velké dálky, přicházel k němu jako jemný vánek, spíš jako mlhavé tušení. Právě teď brzdím, jak můžu.

Gucky si vzpomněl. Teď mu to konečně všechno došlo! Perry Rhodan mu už vypověděl všechno o svém dobrodružství s poutníkem časem Niselem. Měl strach, že se neznámý stáhne. Představoval pro něj nepatrnou šanci, možná jedinou, která jej může vyprostit z Časového zakletí.

Měl pocit, jako kdyby viděl křehký závoj, jenž jemně povlával ve větru nad ním a který musel uchopit, aby se osvobodil. Stačilo zachytit ho za cíp a pevně se ho držet. Musel však být opatrný, aby se ne-rozplynula tato chaboučká šance.

Jak se jmenuješ?

Neznámý mlčel a Guckyho se zmocnila panika.

. Ze by bylo pozdě? Váhal příliš dlouho, než položil tuto otázku? Byl poutník časem dávno pryč?

Neslyším té! Jak se jmenuješ? Nebo mi to nechceš říct?

Norer! Úlku miille!

Tomu nerozumím, Norere. Co myslíš tím úlku miille? Gucky nechápal, proč nepostihuje smysl slov; normálně se mu to vždycky dařilo. Možná ale poutník časem prostě myslel jinak než prostorník, možná se struktura jeho myšlenek natolik lišila od myšlenek „normálních“ bytostí, že určitá slova nebylo možné přeložit ani telepatický. Myšob napřáhl ruku a měl dojem, že se mu podařilo zachytit závoj naděje, že ho cítí na paži.

Právě měním názor. Jsem velmi úlku miille, protože jsi prostorník, který za sebou nechává neobyčejnou časovou stopu.

Úlku mülle - zřejmě to znamená něco jako překvapený nebo ohromený. Norer na něm objevil něco, co ho zaujalo.

No dobrá!

Neobyčejná časová stopa? Zřejmě tím měl na mysli jeho parapsychické smysly. Ty Norera nejspíš zaskočily - a možná právě proto se přiblížil. Gucky ho přitahoval. Norer byl zjevně zvědavý, a proto se nechal zlákat.

Čeho je schopen takový poutník časem? zeptal se. Dokáže otevřít například časovou past, do níž jsem se chytil?

Může mě vysvobodit ze zóny vleklého času ?

Na co myslíš?

Co ti na tom vadí?

Tvá neznalost. ,

Tomu nerozumím.

Jaká námaha byla spojena s touto slovní výměnou! Kolik síly a soustředění bylo zapotřebí k formulaci několika málo myšlenek! Myšob se chvěl strachy, především, když si zas a znovu uvědomoval, že za těchto několik vteřin venku uplynuly možná už celé týdny.

Musel pokračovat v „rozhovoru“. Nesměl přestat, nebo bude po všem.

Časníci jako já nemají možnost brát s sebou na cestu Časem prostorníky, jako jsi ty. Musíš se smířit s tím, že jsi tady uvízl navždy.

Ne! vykřikl Gucky v záchvatu panické hrůzy a současně s takovou intenzitou, že se Norer od něj nemohl odpoutat.

Je pro tebe tak důležité opustit časové pole ?

Nepopsatelně důležité!

Ale já nemůžu nic dělat.

Gucky by by! ze všeho nejraději řval nahlas. Rostlo v něm vnitřní napětí a začalo být naprosto nesnesitelné.

Spojení s poutníkem časem bylo těsnější, chyběl mu však stále jakýkoli citový náboj.

Norer byl u zajatce, zabýval se jeho myšlenkami, zůstával však zcela lhostejný vůči jeho osudu. Skutečnost, že myšob byl uvězněn v časovém poli a nacházel se v zoufalé, tísní, pro poutníka časem ještě zdaleka neznamenala, že by mu měl pomoci.

To není správné, namítl Gucky. Víš, kdo je Nisel, který kdysi objevil v Perry Rhodanovi nadání pohybovat se také časem?

Ťukťukňuk!

Jak, prosím?

Zábavné! Velkolepé! Nisel a Perry Rhodan! Ach, ano!

Mám parapsychické schopnosti. Mohl bych v sobě mít Také takový potenciál. Neměli bychom to vyzkoumat? Norer neodpověděl a Gucky cítil, jak mu prudce bije srdce. Měl dojem, jako by se měl každým okamžikem rozprsknout obrovským vnitřním tlakem. Tušil, že pout- nik časem je někde nablízku, že se nestáhl. Tak na co čeká? O čem uvažuje? Dopustil se chyby, když se zmínil o Niselovi a Perrym Rhodanovi? Co když se Norer třeba dostal s Niselem do sporu, pokud Nisel ještě vůbec existoval? Jak dlouho žijí poutníci časem jako Nisel a Norer?

Prozkoumám to, přislíbil myšobovi Norer a Gucky současně cítil, že jím něco pohnulo. Nedovedl zachytit žádné myšlenky a konkretizovat, co jím pohnulo. Zděsil se. Bylo mu, jako by mu ledová ruka sevřela srdce.

Vyzařování přicházející od Norera se náhle změnilo.

Snorm! zajásal poutník časem. Mám před sebou slibnou rozvětvenou časovou stopu, jež vykazuje lateitní schopnost chůze časem.

Gučkymu poskočilo srdce a zeptal, se Norera: A to znamená co ?

Pokusíme se společně napojit na časovou stopu. Snaž se, myšobříku.

Myšob se rozčilil a už už chtěl protestovat proti hanlivé přezdívce, ale pak ucítil, jak ho cosi vytahuje z časové pasti. Otevřel oči. Ocítl se ve světě barevných vírů a bizarních bublin, jež se vynořovaly z nicoty a ztrácely se tam, kde pro něj bylo „nahore“. Okolí pak začalo tonout v šeru a nakonec Guckyho obklopila hustá mlha.

Vzpomněl si na přízraky bloumající po starých hradech, které viděl na Zemi na obrazech a v mnoha filmech.

2.

Nepřáteli Pána Časů jsou především chrononauti, kteří přicházejí na Curayo a snaží se ukrást drahocenný troniumazint.

Torric si vytkl za cíl zabránit těmto loupežím, neboť je přesvědčený, že troniumazint uložený na této planetě plní důležitý úkol. Pánu časů neunikne žádný časonor, který přistane na tomto světě, a jakmile ho zjistí, začíná se jeho boj nanovo.

Pánu časů se podařilo zničit už zástupy chrononautů a zachovat na mnohých místech složitě uspořádané žíly tronium-azin-tu. Nicméně loupeživá těžba započala už dávno před jeho Časem, a proto jsou zničeny velké plochy na Curayu. Pouze v jeho říši uvnitř turbočasového pole jsou se ještě zachovaly rozsáhlé areály s nedotčenými tronium- azintovými žilami.

Země zvaná Kinoaras se nachází na výběžku pevniny, na němž je mnoho dobře udržovaných staveb všech myslitelných slohů a ty jsou protkány troniumazintovými žilami.

Torric má k dispozici asi pět tisíc bytostí ze všech koutů Puydoru. Jsou mezi nimi Shuukové, Rawwové, Aioiové a mnoho dalších. Většina z nich vstoupila do Torrikových služeb dobrovolně, někteří jedinci ale byli naverbováni pod nátlakem.

Až na několik málo tvorů pocházejících z bezcasých mají všichni jedno společné; Přišli na Curayo původně jako chrononauti, protože chtěli zbohatnout pomocí troniumazintu. Pak ale poznali, že existuje Pán 'časů, který nepřipustí, aby byl ukraden byt' jen jediný gram vzácné vibrační rudy.

(Ze spisů Rissona Essira z národa Shu-uků, nejbližšího Torrikova důvěrníka.)

Myšob sledoval, jak se pitvorně mění jeho okolí. Časonor nabýval zvláštních forem, protahoval se do délky a současně se zaplétal sám do sebe. Roboti dovezení na Curayo, aby zde těžili troniumazint, přišli o jeden rozměr a vypadali jen jako reklamní billboardy rozeseté po krajině.

Pod ním se vytvořila úzká štěrbin, která se vzápětí rychle rozšířila až k horizontu a do nebe. K ní se přidružily souběžné Čáry a barvy pobledly. Objevily se hvězdy a jakási neodolatelná síla vypudila Guckyho do vesmíru. Cítil se lehce a beztlížně.

Počet čar se zvyšoval a změnil se postupně ve spleť různých tlustých a vzhůru vedoucích svítivých pruhů, jež spolu na několika místech splývaly a na jiných se opět rozdělovaly, mnohonásobně se větvily a znovu se spojovaly ve světelné svazky.

„Co je to?“ zajímal se Gucky.

„Časové stopy,“ odpověděl Norer. „Každý objekt - ať inteligentní bytost, zrno prachu, slunce nebo galaxie - zanechává v čase svou stopu. Stopa živého tvora začíná jeho narozením a končí smrtí a naprostým rozkladem jeho těla. Jak tlustá nebo tenká je tato stopa, závisí na velikosti objektu.“

Stále ještě se dorozumívali na čistě mentální bázi, ale bylo to jiné než předtím. Gucky měl pocit, že s poutníkem časem hovoří a nekomunikuje s ním pouze telepaticky.

„Potom je stopa nějakého slunce mnohem tlustší než například moje,“ prohlásil myšob, zatímco spolu s poutníkem časem prolétali podél jednoho svítivého pruhu.

Dozvěděl se pouze, že Norer vidí časové stopy asi jako film navinutý z myriád jednotlivých okének, z nichž každé je vidět po dobu jednoho chrononu, tedy dvou milióntin vteřiny. Myšob vnímal tyto obrázky jako plynulý

tok stejně jako poutníci časem byli schopni vidět stopu každého živého tvora jako „film“. Museli ovšem tuto stopu „sjíždět“.

Gucky byl zmatený a cítil, že je zaplavený spoustou obrazů a informací. Přitom se ještě zcela nezabavil dojmu, že je stále polapen do časové pasti. Nebylo mu jasné, zda se mu skutečně podařilo z ní uniknout, nebo zda doprovází Norera na je-1 ho fantastické cestě pouze jeho duch a smysly, zatímco tělo stále dlí na Curayu.

Poutník časem mu sdělil, že když sjíždí stopu, může v případě potřeby „zastavit“, soustředit se na jednotlivé obrazy a pak se „zaháknout“ do příslušné časové stopy a proniknout tak do světa prostorníků.

„Je tu ale jedna potíž,“ postěžoval si Norer. „Když už se jednou zahákneme, nemůžeme se nijak měnit prostorově.“

„A potom?“ Gucky vypadal zděšeně. Báł se, že se dostane z jedné pasti do druhé.

„Není pro nás problém setrvat rok nebo déle v tomto jediném obraze,“ vysvětloval poutník časem. „Přesto vidíme přirozeně pouze to, co se nachází v bezprostředním okolí objektu, jehož stopu sjíždíme.“

Myšob pochopil. Když se mu podaří napojit na časovou stopu Pána Časů, může ho po jistou dobu doprovázet a sledovat na každém kroku, nemůže se však od něj odpoutat - pouze když opustí jeho časovou stopu.

Poutníci časem museli přejít z jedné Časové stopy do druhé, pokud se chtěli změnit prostorově.

Norer zaznamenal Guckyho potíže a pomáhal mu citlivými radami, aby se dokázal pohybovat podél jedné časové stopy. Sledovali na paži tlustý svítivý pruh nějakého asteroidu, k čemuž nepotřebovali víc než mentální povel a příslušnou koncentraci.

Pod poutníkovým vedením se mutantovi podařilo opustit časovou stopu a přestoupit na druhou. Když se však pokusil o totéž bez Norerovy pomoci, odplul od Časové stopy a hrozilo mu nebě-

pěčí, že se ztratí v nicotě. Vyděsilo ho to a zoufale se snažil vrátit zpátky k Časové stopě. Marně. „Norere!“

Poutník Časem zaznamenal jeho volání a pomohl mu zpátky. V témže okamžiku myšob pochopil, že ho Norer vodí na „dlouhé šňůře“ záměrně, aby mu ozřejmil, zeje bez něj naprosto bezmocný.

Přemístili se najeden zvlášť tlustý světelný provazec a Norer se po chvíli odpojil. Snažil se proniknout s Guckym do jedné Časové stopy. Museli při tom překonat odpor. Jako kdyby povrch svítivého svazku byl potažen tenkou slupkou.

„Neboj se, vezmu tě s sebou, jednozubče,“ ozval se poutník časem zjevně pobaveně. „Už jsem ti řekl, že jsem se na svých cestách časem setkal s jednorožci? Vypadají jako bílí koně a z čela jim roste největší zub. Je to šnorn! Mám dojem, že jsou to tví příbuzní, až na to, že tvůj zub...“

„To stačí!“ vykřikl Gucky. Podobné narážky mu nepřipadaly příliš vtipné.

Vzápětí hleděli dolů na město postižené zuřivou bouří. Vznášeli se nad ním ve velké výšce a sledovali, jak orkán žene z more na pevninu obrovské vlny. Ty splachovaly prosté domy z povrchu, jako kdyby to byly dětské hračky.

Gucky objevil četné bytosti vzdáleně podobné humanoidům, jak bojují o holý život ve vodním přívalu. Tváří v tvář mocným přírodním živlům neměly nejmenší šanci.

„Pykno!“ zvolal Norer. „Jaká krásná hrůza! To musíme bezpodmínečně vidět. Jak je to napínavé! Tohle hrozně rád pozoruju. Je to fakt pykno.“

„Musíme jim pomoci!“ zavřískl huňatý mutant. „Pojďme blíž! Možná bych jich pár vytáhl. z vody!“

„Budeme jen pozorovat“ namítl poutník časem. „Víc nemůžeme dělat. Ale i to je vzrušující. Pojď! Podíváme se hezky zblízka, jak se všichni utopí.“

„Jen přes mou mrtvolu!“ zařval rozzuřeně Gucky.

„Nekaz hru! Tak jako tak utonou - ať se budeme dívat nebo ne. A někteří se možná proti všemu očekávání zachrání. Můžeme se vsadit, komu z nich se to povede. Já strašně rád sleduju různé osudy a mnohdy bych plakal dojetím. Je skvělé, že jsi tu se mnou. Ve dvou je to mnohem víc šnorn!“

Myšob cítil, jak se vzdaluje. Nebyl žádný šmírák. Jeho vnitřní odpor vzrostl natolik, že poutníci časem nezbylo než se stáhnout. Udělal to neochotně a obdařil svého průvodce nevlídnými slovy. Když se zakrátko zahákli do jiné časové stopy, zlost ho přešla a byl stejně bezelstný a upovídaný jako předtím.

„Jen se nerozčiluj!“ doporučil Guckymu. „To, co jsme viděli, byla historie. Stalo se to před dávnými časy a nesměli bychom zasáhnout, ani kdybychom toho byli schopni. Změnili bychom Časové stopy a mohli bychom způsobit paradox!“ Norer se zděsil už pouhé představy. Časový paradox měl zjevně spojený s největšími hrůzami. „Částečně nás odpoutám,“ prohlásil vzápětí. „Pak budeme moci časovým oknem pozorovat, aniž nás budou vnímat bytosti žijící v této Časové stopě.“

Než se ho Gucky stačil zeptat, přešel časník k činu. Okno se otevřelo a spatřili zád' vozidla, které se hnalo šílenou rychlostí po ulici. Ostatní vozy jely stejně rychle proti němu a těsně je míjely.

„Co to má znamenat?“ zděsil se myšob. „Co chceš dělat?“

Vtom se to také stalo. Jeden z protijedoucích vozů se vychýlil ze své dráhy a srazil se s tím, který Gucky sledoval spolu s poutníkem časem. Vzápětí došlo k explozi. Do výšky vyšlehl oslnivý plamen, do vzduchu létaly úlomky a ostatky cestujících. Do obou vozů bouraly další a propuklo pravé peklo.

„Šnorn!“ zajásal Norer. „Pověz mi upřímně, viděl jsi někdy něco tak ťukťukňuk?“

Rychle se šířící požár zachvátil i několik málo nebožáků, kteří se snažili spasit útekem, a proměnil je v živoucí

pochodně.

„Tamhle!“ vykřikl Norer. „Podívej se! Jeden vůz stačil včas zabrzdit. Za ním ale jede další. Snad se taky srazí a vybuchnou!“

Gucky ječel hrůzou a zlostí současně a jeho vnitřní odpor vyhodil Norera z dráhy. Musel použít parapsychické síly, aby vrátil poutníka časem zpátky do časové stopy.

- „Co to se runou vyvádíš?“ zvolal Norer, zjevně hluboce zklamán tím, že ho myšob náhle vytrhl ze středu dění. „Tos nemohl počkat vteřinu dvě? Mohl jsem se podívat, jak je stravují plameny.“

„Táhni k čertu!“

• „Nevím, jestli má taky nějakou časovou stopu. Alespoň jsem žádnou nenašel. Že bys věděl víc než já?“

„Nemyslel jsem to doslova. Jen jsem tím chtěl říct, že mě tyhle příšerné katastrofy nezajímají.“

„Ne?“ vyhrkl poutník časem užasle.

„Jsou jiné dějinné události, které jsou významnější a nejde při nich jen o smrt a zkázu.“

„V toru máš ovšem pravdu.“

„Rád bych se dozvěděl, kdo nebo co je Jit'Nevver.“

„Já ti nepomůžu, když to sám nevíš.“

„To je fakt,“ přisvědčil mutant. „Taky by mě například zajímalo, zda má ID nějakou Časovou stopu a jak vypadá.“

„ID?“ Norer v životě neslyšel o bytosti tohoto jména, a když mu chtěl jeho průvodce vysvětlit, jak se věci mají, odmítl

to - tato i další superintelligence mu byly lhostejné.

„Není. tak jednoduché nahlédnout těmto entitám do karet,“ prohlásil. „A tak se o to ani nesnažím.“

Gucky by se ho byl rád zeptal, proč je tak těžké sledovat časovou stopu nějaké superintelligence a zaháknout se do ní. Poutník časem nebyl zjevně ochotný se o tom dál vybavovat.

Znovu sledovali poměrně tlustou Časovou stopu a Norer se zničehonic odpojil. Vzápětí hleděli přímo do hangáru nějaké kosmické lodi. Cizí bytosti v něm rozčileně kutily něco na přístroji, který Guckymu připadal jako kosmická pramička nebo střela. Měl tvar torpéda a na přídi měl příčný trám. Plavidlo mu připomínalo kladivouna, se svými padesáti metry délky však bylo mnohem větší.

„Ted' jsme v bezpečí,“ prohlásil Norer. „V bezpečí jsme byli i předtím na bouřlivém světě, ačkoli jsme nebyli dostatečně vzdáleni. Ted' jsme v naprostém bezpečí.“

„Tomu nerozumím,“ namítl myšob. „Od Čeho vzdáleni?“

„Od pásma mezního času,“ odpověděl poutník Časem. „Tady se nám nemůže nic stát.“

„Co je to mezní Čas?“

„Tvá přítomnost, v níž jsi dosud žil.“

„A v níž jsem spadl do časové léčky?“

„Úlku mulle! Neuvěřitelné, tys to pochopil?“

Gucky měl pocit, že ztratil jakoukoli oporu a řítí se do propasti. Jeho přítomnost - to byl jediný čas, který ho zajímal, Čas, v němž musí najít a vysvobodit Jit'Nevver, v němž existují jeho přátelé.

„Jak daleko jsme od mé přítomnosti? Kde jsme?“ zeptal se Norera. ,

„Správně ses měl zeptat, kdy jsme,“

opravil ho poutník časem. „Můžeš být naprosto klidný. Jsme asi o deset tisíc let zpátky.“

Gucky užasl. Měl dojem, že právě opustili Curayo, aby podnikli krátký výlet k bouřlivému světu a gak se napojili na novou Časovou stopu. Ze by za tak krátkou chvíli překonali vzdálenost 10 000 let?

„Naffy - no a co? Na tom není nic zvláštního.“

„Pro mě ano,“ namítl myšob. „Chci okamžitě zpátky do svého času na ono místo na Curayu, kde se nachází můj přítel Ichu Tolot.“

„Zpátky do mezního času?“ Zdálo se, že Norer se vyděsil, a Čišelo z něj mrazivé odmítnutí. „To je příliš nebezpečné. Každý poutník Časem, který se vydá na vzdálenost menší než deset tisíc let od mezního Času, je buď blázen, nebo hrdina. Se zmenšující se vzdáleností jsou totiž časové stopy mlhavější, nejasnější a proměnlivější.“

„To je mi fuk. Musím zpátky. Mám důležité poslání,“ trval na svém Gucky.

„Mně ío není fuk, protože v mezním čase se dá snadno zabloudit nebo sklouznout do nicoty.“

„Copak to nechápeš? Musím zpátky. Nemám na vybranou.“

„Radši si užívej, co ti nabízím,“ doporučil mu poutník časem a ukázal mu, co se děje v hangáru. „Není to ťukťukňuk a Šnorm?“ Přímou kypěl nadšením. Považoval to všechno za fantastické, zábavné dobrodružství a v žádném případě se nemel k tomu, aby pronikli do nebezpečného mezního času.

Gucky se ještě nikdy nesetkal s bytostmi, které byly k vidění v hangáru vesmírné lodi. Měly jakous takous humanoidní podobu, měřily asi dva až dva metry třicet a byly nesmírně tenké a na pohled křehké. Jejich trup nebyl tlustší než lidská pěst. Pod ním se nacházel kyčelní pletenec, který jako by patřil spíš robotovi než živému tvor. Hlavy měly podlouhlé a úzké.

Ačkoli ve tvářích neměly žádné nosy, nýbrž jen dvě oči usazené hluboko v důlcích a lizká ústa, vyznačovaly se

bohatou mimikou. Kývaly hlavami až nápadně ze strany na stranu, jako kdyby naslouchaly svému nitru, „Ano, je to zajímavé, ale stalo se to deset tisíc let před mou přítomností," uznal Gucky neochotně. „Jen bych rád věděl, jak se dostanu zpátky." „Vůbec nijak," odpověděl Norer. Cizinci v lodi manipulovali se složitě vypadajícím rozvodným panelem a zdálo se, že už končí. Myšob měl dojem, jako kdyby začali s odpočtem. Stáhli se do bezpečnostních buněk a pozorovali zpoza průhledných štítů kosmické těleso, které se náhle dematerializovalo a zmizelo.

„Mají fiktivní transmitter," vyhrkl Gucky překvapeně.

„Naffy," vyprskl Norer. „To není nic zvláštního." Poté se stáhl zpátky. Myšob ho musel volky nevolky následovat, když se zahákl do jiné časové stopy. „Kam se mnou míříš?" zeptal se poutníka časem. „Do mé přítomnosti?*"

„Zapomeň na ni! Tohle je mnohem víc šnorm!"

„Co chceš udělat?"

„Zaměřuju se na střelu, kterou vyslaly tyhle bytosti," vysvětlil mu Norer. „Vyhledáme cílovou oblast. Uvidíme, co se tam bude dít!"

Kosmická loď zmizela a objevil se temný, myriádami časových drah protkaný svět, v němž se pohybovali beztlížně a rychlostí zjevně závisující pouze na poutníkové vůli.

Gucky neměl na vybranou, musel, se nechat táhnout. V žádném případě nemohl riskovat a brouzdat po časových drahách na vlastní pěst. Telepatické smysly mu až příliš jasně zprostředkovaly, jakou nesmírnou koncentraci poutník časem potřeboval, aby se nedopustil žádné chyby a nesklouzl z časové dráhy. Stále znovu jako by se vynořoval proudy neviditelné energie, které působily jako nebezpečná skaliska v příboji.

Sledovali asi na prst tenký časový provazec a myšob ztratil jakýkoli pojem o čase. Když pak Norer otevřel časové okno, aby mohli vklouznout do exotického světa, nedokázal by Gucky říct, jak dlouho se hnali po této časové dráze, zda byli na cestě minuty nebo jen vteřiny či zda vůbec uplynul nějaký čas.

Dorazili k oblasti dopadu torpédovité střely a ze světelných pruhů se vykryštoval ostrov. Rostl před nimi, jako kdyby se k němu řítily šílenou rychlostí. Celé zorné pole brzy vyplnily obrovské sta-dby bizarních tvarů, stojící vedle sebe tak těsně, že mezi nimi nebylo žádné místo.

Mutant odhadoval, že ostrov má průměr asi padesát kilometrů.

„Tam má střela dopadnout," prohlásil Norer.

„Zdá se ale, že tam ještě nedoletěla. Nikde nevidím známky zkázy."

„Už zasáhla cíl," ujistil ho poutník časem.

Společně s Guckym se ocitl mezi budovami. Myšob se rozhlédl a snažil se rozeznat, co se děje za zrcadlovými tabulemi, ale marně. Když vysunul telepatická tykadla, Norer kupodivu zpanikařil. Stáhl se zpátky a strhl s sebou i svého průvodce. V jeho mysli nastal takový chaos, že se nedalo zjistit, co ho tak znepokojilo. Hnal se s myšobem strmě vzhůru mezi domy,

„Co se děje?" zeptal se ho Gucky.

Prolétli časovým oknem zpátky do neskutečně vyhlížející sféry časových Čar. Teprve pak se poutník časem pomalu uklidnil.

„Nechceš mi konečně prozradit, o co jde?" naléhal na něj myšob. „Proč ses tak najednou rozčilil? Tvrdil jsi přece, že jsme

naprosto v bezpečí v lůně minulosti. Tak proč ten strach?"

„Už jsem to všechno jednou prodělal," odpověděl Norer schlíple. „A málem se mi to stalo osudným."

3.

Za dobu, po kterou vládne Torric na Curayu, se ještě žádnému chrononautovi nepodařilo okrást ho v jeho bezprostředním okolí; možná ještě tak mimo jeho sféru. Mnozí se pokoušeli těžit triniumazint a posléze s ním zmizet.

Nezdařilo se jim to, protože Pán časů byl neustále ve střehu. Zjevné má technické možnosti, o nichž se jeho protivníkům ani nesnilo.

Je nesporné, že někteří dobrodruzi dokázali skutečně proniknout do jeho říše. On je ale v nejkratším možném čase vyslídil, bez milosti je honil a posléze eliminoval, neboť ví, jak nakládat s různými nástroji a téměř neomezenou mocí.

Ne všechny ale usmrtil nebo vyhnal bez jakékoli výbavy do divočiny, aby v ní vedli bídny život jako bezčasí. Některé nechal z vypočítavosti uniknout. Při tom v nich záměrně vzbudil dojem, že ho přelstili.

Jaký to omyl!

Nikdo z nich netušil, že je Torric využívá k tomu, aby spřádali a šířili pověst o ukrutném Pánu časů.

V rámci své geniální strategické hry skládal takto jeden kamínek za druhým, až vznikl jeho obraz, který ochromí údy hrůzou každému, kdo jen zaslechne jeho jméno. Tím dosáhl toho, že počet dobrodruhů poklesl na zanedbatelnou míru a zásoby triniumazintu byly asi relativně v bezpečí ~ alespoň na kontinentu, jemni vládl.

Zdá se, že je mu lhostejné, jaké se těší pověsti. Rozhodně nepatří k těm, kteří se

chtějí zalíbit lidu. Naopak, jako by mu velmi záleželo na tom, aby ho ostatní nenáviděli.

Protože je nyní na Curayu méně obětí, spatřuje v sobě podle své vlastní logiky zachránce života, když není nucen zneškodňovat tolik nevídaných hostů.

(Ze spisů Rissona Essira z národa Shuuků, nejbližšího Torrikova důvěrníka.)

„Zastav konečně!“ vyzval Gucky rozzuřeně poutníka časem. „Mluv se mnou, prosím! Jaký to má smysl, potulovat se bezcílně podél časových křivek? Musíme si spolu promluvit.“

„Tak dobrá,“ řekl Norer. Zamířil s ním k jedné tlusté časové Čáře, zpomalil, zahákl se do ní a otevřel časové okno.

Spatřili bitevní pole. Tisíce opancéřovaných čtyřnožců sváděly mezi sebou krvavou řez pomocí mečů a dalších sečných a bodných zbraní. Byly to kentauri bytosti s vlajícími hřívami a insektoidními rysy. Vrhaly se na sebe a pobíjely se s bezpříkladnou tvrdostí a krutostí.

„Tady si můžeme v klidu popovídat,“ prohlásil Norer a vypadal velmi vzrušeně. Kymácel se ze strany na stranu a posunoval se čím dál blíže k bojovníkům. Zjevně si chtěl pořádně vychutnat hrůzné výjevy.

„Tady ne,“ vyprskl odmítavě mysob. „Zmizme odsud!“ „Ty jsi ale velmi panovačný!“ „Musím, protože ty máš oči a uši jen pro tu bitvu.“ Gucky se zarazil a pohlédl vedle sebe na postavu podobající se spíše císaři mlhy. „Máš vůbec oči a uši?“ vyhrkl.

„Ano. Pohled na tebe ale není zrovna vábný, myšobříku!“

„Ted' jsi mě urazil,“ vyprskl mutant a nebyl zase tak daleko od pravdy.

Norer se vzdálil od dění. Časové okno

se zavřelo a znovu sjíždělo časovou stopu. „Lžeš,“ prohlásil poutník časem. „Máš pravdu, neurazil jsi mě.“

Gucky se opatrně přesunul blíže k Norerovi. Chtěl do něj proniknout hlouběji, aby vytěžil z jeho mysli víc než pouhé informace, které mu byl ochoten sdělit. Nepodařilo se mu to. Rychle se stáhl zpátky, aby poutníka časem nerozzlobil. „Počkej!“

Otevřelo se časové okno a vklouzli na rozlehlou mýtinu ležící na břehu klidného 'more. Obrovské těžkými vzduchovými vrstvami zkreslené slunce zapadalo za Horizont. Nad hladinou pomalu táhli ptáci. Připomínalo to starou kýčovitou pohlednici.

Gucky si povzdechl. Scenérie se mu nelíbila, protože byla příliš sentimentální, alespoň zde panoval klid. Nikde se neodehrávaly krvavé boje, žádné ztrýzněné bytosti netonuly ve vzdutých vlnách a nebyla vidět žádná jiná pohroma.

„Warnewuz,“ ulevil si Norer. „To je ale nuda!“

Neklidně jako přízrak klouzal nad pobřežím.

„Možná se ale zítří nějaký letoun nebo u pobřeží vybuchne loď!“

„Proč se vyhýbáš odpovědím na mé otázky? Chci vědět, co se děje.“

„Co tím myslíš? Nerozumím ti,“ zvolal naoko bezelstně Norer.

„Musím ti doopravdy připomenout, jak jsi byl doslova hysterický, když jsme byli na ostrově se spoustou budov? Co tě k tomu vedlo? Mluv!“

„Ach, tohle! Zapomeňme na to. Naffy - už je to pryč.“ „Pro mě ne.“

Norer se přiblížil k myšobovi a ten měl na okamžik dojem, jako by na něj z mlhy zkoumavě hleděly dvě temné oči.

„No dobrá,“ povzdechl si poutník časem. „Nemám před tebou žádná tajemství. Už

jsem to všechno jednou prodělal a málem jsem při tom zahynul. I my poutníci časem máme rádi život. Dovedeš si to představit?“

V moři se cosi ukrývalo. Gucky cítil, že se k němu něco blíží. Něco neviditelného, mocného, dotěrného. Pohlédl na volné moře. Slunce zmizelo už z poloviny za obzorem. Na jinak hrozivě potměšilé hladině se zrcadlil dlouhý ohnivý pruh světla.

Něco bylo pod hladinou rozdělenou sluneční září na dvě poloviny. Pomalu se to blížilo a zdálo se, že to má obrovské rozměry. Mutant měl dojem, že vidí chapadla, jež se po něm napřahují a snaží se ho polapit.

Mimoděk otevřel oči, ale nic neviděl. Moře bylo stejně jako předtím na pohled klidné.

Nyní věděl, že to byl jen zdánlivý klid. V temné vodě číhala moc, která nad ním měla nesmírnou převahu.

Zaznamenal, že disponuje parapsychickými schopnostmi. Dokázala prolomit blokádu, jež je chránila před jakýmkoli zásahem a umožňovala jim pozorování.

Ať už bylo v moři cokoli, bylo to schopno jej vnímat a nutilo ho vstoupit do reality tohoto světa.

Gucky na to chtěl nasměrovat telepatická čidla, ihned je ale stáhl vyděšeně zpátky, neboť mu bylo, jako kdyby položil ruku na rozpálená kamna. Rozdrnčel se v něm poplašný zvonek. Měli nejvyšší čas se vzdálit z této zóny, která se mohla proměnit ve zhoubnou past.

Mutant se obrátil a řekl; „Norere, musíme...“

Poutník Časem se vznášel od něj asi sto metrů a mířil k útesu Čnicímu do moře, na němž se pohybovala druhá bytost jeho druhu. Vypadalo to, jako když kolem sebe tančí dvě mlžné skvrny. Pohybovaly se pomalu a důstojně, jako by se třepily a vzájemně se dotýkaly a hned se zase od sebe odtahovaly. Sklouzly po skále dolů

až na hladinu a jako by se rozplynuly v odlescích slunečních paprsků. Po chvíli se ale opět objevily a setkaly se u útesu.

„Norere!“ vykřikl Gucky. Cítil vzrůstající tlak a současně měl dojem, že se moře vzdouvá, jak se cosi mohutného vynořuje z hlubiny na mělčinu a chystá se po něm sáhnouti. Poutník časem nijak nereagoval na jeho volání.

Který z těch dvou stínů to vlastně je? Kdo je ten druhý? A co znamená jejich podivná hra?

Obě bytosti se od něj znovu vzdálily, tančily u pobřeží, oproštěné od skutečnosti a zcela zaujaté svými hrátkami. Vyskakovaly do výšky, kroužily kolem sebe a několikrát splynuly v jedno.

Gucky učinil několik kroků směrem k nim, ale příliš ho to zmáhalo. Chtěl se k nim teleportovat a vzápětí měl pocit, jako by ho zasáhl blesk. Jako kdyby ho strhl nesmírně silný vír a snažil se z něj vysát veškerou mentální sílu. Zmučeně zavyl a s posledním vypětím sil přerušil parapsychický proces, který začal v okamžiku, kdy se odhodlal k teleportaci.

Jako by mu cosi podrazilo nohy a žuchnul do měkkého písku. Roztřesenýma rukama si osahal hlavu. Vmžiku mu bylo jasné, že od smrti ho dělil pověstný Vlášek. Příšera z mořských hlubin čekala jen na to, až bude mutant aktivovat pa-rapsychické smysly, a pak bleskurychle udeřila, aby mu mohla odebrat energii.

Docela určitě by se opět nematerializoval, kdyby se byl teleportoval!

Tím ale útoky vodní bytosti nekončily. Zjevně vycítila, jak myšobovi ubývají síly, a zesílila tlak.

„Norere, pomoz mi! zařval Gucky. „Musíme odsud zmizet. Rychle! Dřív než bude pozdě!“

Poutníci Časem tančili na pláži a neslyšeli ho.

Mutant se vzpamatoval. Chtěl zapnout pohon SERUNU a vydat se za nimi, ale zadržel ho výstražný vnitřní hlas. Nakázal mu, aby je nerušil. Hra měla pro mlžné tvory nesmírný význam. Kdyby je při ní vyrušil, zřejmě by se rozzuřili natolik, že by mu zabránili v návratu na jednu z časových drah a nechali by ho samotného zde na tomto světě. A to by byl jeho konec.

Ze slunce byl videí nad morem už jen nepatrný srpeček. Přesto bylo stále ještě dost světla a myšob viděl, jak se hladina vzdouvá a zvedá se z ní cosi černého. Pocítil až nesnesitelný tlak, proti němuž nezmohl nic ani jeho SERUN. Působila na něj jakási duchovní síla, která byla ve svém nejhlubším nitru velmi primitivní a ovládaly ji pouze pudry.

Bylo mu jasné, že to odskáče, když se konečně něco nestane. Chtěl utéct, ale nohy ho neposlouchaly. Marně se pokoušel zapnout antigrav. Prsty jako kdyby měl zchromlé a neodvažoval se použít parapsychické síly.

„Norere!“ zaječel ve stavu nejvyššího zoufalství.

Viděl oba poutníka Časem, jak tančí lehčí jako pírká a pomalu se od sebe vzdalují. Nevěřil svým očím, měl dojem, že se mu to jen zdá! Vedle obou postav spatřil nepatrnou mlžnou skvrnku, která je doprovázela a následovala každý jejich pohyb, jako kdyby s nimi byla spojena neviditelným vláknem. „Norere!“

Konečně se zdálo, že ho poutník časem slyšel. Přiblížil se k němu, ale nebyl v nastávajícím soumraku skoro vidět. O to mocnější byl tlak vodní příšery. „Co se rozčiluješ?“

„Musíme okamžitě pryč! Honem, nebo už to nesvedeme!“ Pobřeží jako by rozechvělo zemětřesení a moře jako by explodovalo. Gucky cítil, jak ho strhávají mohutné síly a odpalují ho jako míček do temnoty. „Hoj, vskutku ťukmkňuk!“ zachrčel Norer. Časové okno se zavřelo a znovu pluli klidně podél jedné časové stopy. „Co to bylo?“

„Kdo to byl? Včelí královna. Jak šnorm!“

„Včelí královna?“ Gucky se zaposlouchal do svého nitra. Cítil se jako proměněný, současně ale báječně uvolněný. Obrovský tlak z něj spadl a jeho duch byl opět svobodný. Přestálé hrůzy však nezůstaly bez následků. Uvnitř se celý chvěl a nebyl s to pořádně uvažovat. Nedokázal se soustředit.

„Včelí královna je matka mého dítěte. Viděl jsi ji přece.“

„Tvého dítěte? Chceš tím říct, že jsem se díval, jak...?“

„Ach, my poutníci Časem víme, co je to milování,“ přerušil mutant Norer.

.Mlčel hodnou chvíli, když pomalu sledovali časovou stopu, a zjevně se oddával libým pocitům.

Gucky se postupně vzpamatoval z šoku. Když odeznělo vnitřní chvění, vrátil se k otázkám, jež ho zaměstnávaly a kvůli nimž se odpojili od časové stopy.

„Chtěl jsi mi vylíčit, co tě tak vyděsilo,“ připomněl poutníkovi časem návštěvu ostrova s mnoha budovami.

„Chceš to tady, nebo bys raději, kdybychom k tomu otevřeli časové okno?“ Gucky netoužil příliš po dalším dobrodružství ani po hrůzných výjevech, na druhé straně ale nemínil setrvávat s poutníkem časem v bizarní zóně Časových provazců, v níž byl v neustálém pohybu a zjevně se nedokázal soustředit na obsažný rozhovor.

„Zkusíme to s časovým oknem,“ navrhl. „Rád bych si popovídal nerušeně.“

„Není problém,“ prohlásil Norer a zahákl se do jednoho svazku.

Byla to časová čára malého měsíce, který byl kupodivu obalen atmosférou a na jehož povrchu se rozkládalo moře krystalů ve tvaru květín a ve všech barvách duhy. Poklidně přelétali pestrobarevnou scénérii.

„Nuže?“ zeptal se myšob naléhavě poutníka časem.

„Když jsem jednou sjížděl časové stopy, narazil jsem na jednu neobvyklou konstelaci,“ spustil Norer. „Přitom jsem byl vzdálen od mezního času asi devět tisíc let. Něco vzbudilo mou zvědavost.“

„Nejspíš sopečná erupce, rozsáhlý požár nebo mor, co?“

„Tohle od tebe nebylo hezké, prostorníku.“

„Promiň! Nemyslel jsem to zle. Měl to být vtip.“

„Tak dobrá, myšobříku. Zapojil jsem se, abych vypátral povahu časových polí. Příliš pozdě jsem si všiml, že jsem narazil na stopu paradoxního času.“

„Myslím, že chápu...“

„To pochybuju,“ odsekl Norer suše. „Ale nechme toho. Důležité je pro mě, abych tě upozornil na to, že paradoxní čas se nevyskytuje v přírodní podobě. Vzniká zásahy prostorníků do časové struktury a představuje pro nás poutníka časem téměř vždy smrtonosnou past.“

„Proč?“

„Protože stopy paradoxního času se nedají spočítat. Stane se pokaždé něco jiného, než našinec původně očekává. Časové paradoxy jsou už prostě takové, že nejsou nikdy tím, čím se zdají být.“

Norer se odmlčel a nechal se unášet nad fantastickou krajinou krystalických květů. „Vypadalo to tehdy, že uvíznu v paradoxním čase beznadějně navěky,“ pokračoval po chvíli. „Měl jsem jedinou možnost, jak se dostat z téhle pasti. Musel jsem se dohrabat až k meznímu času, kde čas nemá pevnou povahu. Jenže to je právě nesmírně obtížné kvůli časovým paradoxům. Čas v této zóně je houbovitý a děravý, ale současně v něm přestávají působit Časové paradoxy.“

Zastavili nad polem s mimořádně krásnými květinovými krystaly.

„Jak snadno uhádneš, opravdu se mi povedlo dostat spleťmi stezek paradoxního času k meznímu Času. Musel jsem se dokonce odvážit a zajít až za něj; abych se vyvlékl ze smyčky paradoxů. Málem jsem se ztratil v nečasovosti, ale pak jsem našel alespoň zpola stálou stopu a přes ni jsem se dokázal došplhat zpátky na mezní čas.“

Norer se znovu odmlčel. Tentokrát na delší dobu. Jeho myšlenky jako by se nemohly odtrhnout od toho, jaké hrůzy prožil v této kritické situaci. Patřil k těm, kteří z lačnosti po senzaci a z čiré rozkoše surfovali po časových stopách a napojovali se s mimořádným potěšením všude tam, kde mohli pozorovat děsivé události. Katastrofy jako by je přímo magicky přitahovaly. Nicméně když se dostal do nebezpečí on, jeho libost se rychle vytratila. Dychtil pouze po riskantních dobrodružstvích jiných.

„Porozhlédl jsem se v hraniční oblasti a objevil jsem spoustu polí s různými časovými průběhy,“ pokračoval konečně. „Mimořádně mě zaujala a přiblížil jsem se k nim. Přitom jsem narazil na tebe a připadl jsi mi přímo naffy.“

„Ano? To není zrovna lichotivé.“

„Teprve při bližším pohledu jsem zjistil, že jsi něco zvláštního.“ Norer se rozesmál a dodal: „No, a zbytek už znáš.“

„Jistěže.“

„Obrovsky se mi ulevilo, když jsem se dokázal vyprostit z mezního času a vzdálit se mu co nejvíc. Konečně jsem v bezpečí. Teď můžeme spolu prožít velmi šnorn a ťukťukňuk období.“

4.

Část Torrikovy moci je založena na tom, že nikdo přesně neví, kdo nebo co Torric vlastně je. Zatím ho nespátřil žádný z živých současníků. Neznají ho ani jeho četní časovojáci - dokonce ani já. Ví se, že v minulosti se našlo několik těch, kteří stanuli Toníkovi tváří v tvář, nikdo z nich to ale nepřežil.

Torric nestrpí, aby někdo odhalil tajemství jeho existence, a nezná slitování, když chce dosáhnout svých cílů. A to ani vůči svým věrným. Nepřeháním, když řeknu, že jde přes mrtvolu, pokud má dojem, že někdo ohrožuje jeho moc, nebo jej samotného, nebo když se někdo snaží okrást ho o troniumazint a prchnout s ním z Cfo raya. Postupuje v těchto případech velmi přísně a trestá smrtí zrádce nebo ty, kteří selhali. A rozsudky vykonává osobně. Byl jsem svědkem několika takových nemilosrdných poprav.

Chrononauti zajati jeho časovojáky se zdráhali vstoupit do jeho služeb. Jak byli hloupí! Torric je poslal do popravčí komory a už nestihli změnit názor.

Torric dává každému šanci. Kdo sejíne-chopí, neunikne zmaru.

Já Tonika neodsuzuji, naopak, stojím pevně po jeho boku a schvaluji jeho postup. Nejednal bych jinak, kdybych byl na jeho místě.

Několikrát opustil Kinoaras, aby hledal tajemnou Jii 'Nevver, již nazývá královnou troniumazintu. Kvůli pohyblivým časovým polím, které jsou všude na Curayu, šlo vždy o zvlášť obtížné výpravy. Doprovázel jsem ho na poslední z nich, ale ani já jsem nevypátral, jak vypadá, k jakému puydorskému národu přináleží.

Pohyboval se v uzavřeném nárazuvzdorném kluzáku, na němž byly namontovány různé zbraňové systémy.

Expedice se zúčastnilo rovněž padesát

časovojáků Rawwové, Shuukové, Ksaarlové, Wesekové a Šošcenové, stateční bojovníci, kteří nosí většinou hrůzu nahánějící masky - a také několik robotů umístěných v druhém kluzáku, v němž jsme vzali náhradní díly a vybavení.

Vyrazili jsme z jižního kontinentu jménem Warshon, na němž se nachází Kinoaras, a zamířili jsme na severní kontinent. Quention rozprostírající se na protilehlé straně planety. Byla to nejdelší cesta, jakou kdy Torric podnikl, a trvala víc než pět let reálného Času.

Během celé té doby Pán Časů ani jednou neopustil kluzák, alespoň ne tehdy, když u toho byl někdo z nás. Občas se ale vzdálil s kluzákem od ostatních.

Několik chrononautů zajatých Časovojáky hovořilo o obrovském technickém zařízení nacházejícím se na Quentionu, nedokázali však určit kde přesně. Torric byl přesvědčený o tom, že v tomto zařízení je vězněna Jii'Nevver a že ji bude moct vysvobodit.

Pátrání trvalo celá léta a stále znovu jsme museli bojovat s chrononauty, kteří se pokoušeli těžít a krást troniumazint. Mnozí z nich byli tak skvěle vyzbrojeni, že na nás zle dotírali a přišli jsme o spoustu bojovníků. Nakonec ale bitvu vždy rozhodl Torric.

Poté pokaždé zasedaly tribunály, před nimiž stáli hledači troniumazintu. Byli obžalováni, odsouzeni k smrti a popraveni. Jen hrstka jich dostala šanci se k nám přidat a pracovat pro Pána časů.

Nakonec jsme našli zmíněné zařízení. Šlo o pozůstatky mocného města, zcela zarostlé džunglí, takže nebyly vidět ani z výšky, ani z dálky.

Po celé měsíce jsme doslova prohrabávali zříceniny, objevovali jsme podpovrchová zařízení, tunely a haly, zapuštěné hluboko do půdy, ale nenašli jsme nejmenší stopu po Jii'Nevver. Narazili jsme na záznamy o zaniklém národě

a jeho kultuře, ale nebyla v nich jediná zmínka o královně troniumazintu.

Nakonec Torric ukončil expedici. Uplynulo pět let, než jsme se vrátili do Kinoarasu. Z původních účastníků zbyli kromě Pána časů a mě už jen dva Shuukové a tři Rawwové. Všichni ostatní padli v bojích, byli zraněni a odesláni zpět, nebo se stali oběťmi nehod, k nimž docházelo zas a znovu, když jsme pronikali do neznámých oblastí.

Ve chvíli, kdy jsme dorazili do Kinoara-su, neuplynulo pět, nýbrž dvacet let! Co to znamená, jsme si uvědomili až v okamžiku, kdy nám domorodci bránili ve vstupu. Několik Shuuků zneužilo Torrikovy nepřítomnosti a vyhlásilo se novými vládci Kinoarasu.

(Ze spisů Rissona Essira z národa Shuuků, nejbližšího Torrikova důvěrníka.)

„Nemám zájem o cestování v Čase, o výlety časovými okny a sledování katastrof na všemožných světech a ve všemožných dobách," prohlásil důrazně Gucky.

Norer vydal zvuk, jenž měl zřejmě značit údiv. „Ne?" vyhrkl.

„Ne, nemám v minulosti co pohledávat," namítl myšob. „Mým časem je přítomnost. Jen tavn mě to táhne, navíc když vím, že můj přítel je v nouzi a potřebuje mou pomoc. Musím něco podniknout, abych ho vysvobodil."

„Musí si pomoci sám. Každý odpovídá sám za sebe. Nikdy by mě nenapadlo svalovat odpovědnost na někoho jiného. '•'

Gucky si povzdechl. Norer zjevně nebyl s to nic takového pochopit. Halut'an jako Icho Tolot nikdy, za žádných okolností neutíkal před odpovědností. Nicméně se stále ještě nacházel v moci curay-ských trosečníků. Přivázali mu na tělo

bombu a vyhrožovali mu, že ho vyhodí do vzduchu. Nesměl se pohnout, jinak by bomba explodovala.

„Nejde jen o mého přítele Icho Tolota, nýbrž také o životně důležitý úkol, který máme společně splnit," prohlásil myšob. Ani ho nenapadlo se prostě vzdát a nechat se zlákat na cestu časem. Nebyl poutník časem a ani se jím nechtěl stát.

„Úkol?" zeptal se ho Norer. „To mě zajímá. Jsou povinnosti, jimž se nelze vyhnout."

„Přesně o takový úkol jde!"

„No dobrá, zavezu tě o pět tisíc let blíž k tvé přítomnosti. Víc pro tebe nemůžu udělat."

„Není to zrovna t'ukt'ukňuk, abych to vyjádřil po tvém."

„Je to ale velkorysá nabídka." Norer byl nepochybně přesvědčen o tom, jak je vstřícný.

„Svůj úkol můžu splnit jen ve své přítomnosti," namítl mutant. „Nemohl bych nic udělat, i kdybych minul svou přítomnost být jen o jediný rok. Musím se do ní vrátit naprosto přesně."

„Žádáš příliš mnoho, myšobříku," za-naříkal poutník časem. „Co je to za úkol, který chceš bezpodmínečně splnit? Když mi to přijatelně zdůvodníš, uvážím, zda bych tě přece jen nedopravil do mezního času."

„Nemůžu úkol přesně definovat," namítl Gucky. „Vím jen, že můj přítel Icho Tolot a já máme osvobodit někoho nebo něco jménem Jii'Nevver,"

„Jii'Nevver? Och!"

„Tobě to jméno něco říká? Už jsem se tě jednou ptal."

„Opravdu?" Zdálo se, že tím Norera vyvedl z míry, ten se ale rychle vzpamatoval a prohlásil: „Patrně jsem tě pořádně neposlouchal."

„Víš, kdo nebo co je Jii'Nevver?" Mutant kul železo, dokud bylo žhavé.

„Jistě! Byl to ostrov času, z kterého jsme uprchli."

„A co tě vedlo k tomu, že jsi tak zpanikařil?"

„Zrovna když jsme dorazili, začal paradoxní čas, v němž jsem byl vzápětí uvězněn, chápeš?" vysvětlit Guckymu Norer. „Tak tak jsem se z něj dostal a neměl jsem chuť spadnout do téhle pasti podruhé. A málem se mi to stalo. Naštěstí jsme se dokázali včas stáhnout."

Myšob potřeboval určitý čas, aby pochopil, co se přihodilo, a vyznal se v poutníkových zmatených slovech.

Postupně mu docházelo, proč Norer tolik trojčil. „Musím zpátky do své přítomnosti," prohlásil energicky. Byl pevně odhodlaný neustoupit od svého požadavku. Neměl na vybranou, pokud se nechtěl stát bludným poutníkem v čase. Norer ho musel dopravit do oblasti, jíž říkal „mezni Čas", i kdyby riskoval vlastní krk.

„Je to příliš nebezpečné," zdráhal se poutník časem.

„Může být, ale jiná možnost není." Norer chvíli přemýšlel, a pak odpověděl: „Mohl bych tě prostě podvést, vyhodit tě samotného někde v čase a nechat tě napospas živlům. Neubránil by ses tomu." Gucky si byl vědom tohoto nebezpečí. Byl na poutníka časem odkázaný v dobrém i zlém, bez něj nic nezmohl; jen by se ztratil ve věčnosti. Co kdyby se tam setkal s Ernestem Ellertem, pozemským teletempotérem, který bloudil časem už dávno předtím, než se stal poslem ID?

„Jenže to nemáš v povaze," namítl mutant. „Tak pojď, doprav mě zpátky do mé přítomnosti."

„Co kdybychom do toho šli spolu?" navrhl Norer. „Mohl bych tě odvézt do vzdálené minulosti, v níž JiřNevver ne-polapil paradoxní čas. Pak bys měl možnost zabránit tomu, aby paradoxní čas začal působit."

„Snad si vážně nemyslíš, že se nechám zlákat k něčemu takovému?" vykřikl myšob. „Když zruším událost, která se už stala, jen tím vyostřím časový paradox a bude to mít nekontrolovatelné negativní účinky. To je ti jasné, doufání. Nebo snad ne?"

Norer jako by přikrčil hlavu. Přirozeně dobře věděl, že mutant má pravdu a že by nastal obrovský chaos, kdyby přijal jeho návrh. „Tak dobrá," povzdechl si odevzdaně. „Vrátím tě zpátky do tvé přítomnosti. Tedy alespoň se o to pokusím."

„Děkuju ti, Norere." Poutník časem žalostně zachrčel a řekl: „Zrovna jsem si na tebe a na tvou společnost zvykl, a teď se musím od tebe zase odloučit."

„Máš-li rád společnost, proč se nepřipojíš k jinému poutníkovi časem?"

Norer chvíli mlčel a pak odpověděl: „Odpustím ti tuhle poznámku, protože nevíš o nás poutnících časem vůbec nic. Tvůj návrh byl velmi neslušný a uvedl mě do rozpaků. My poutníci časem nejsme nikdy spolu - až na krátké období, kdy se milujeme."

Gucky si předsevzal, že si odpustí další návrhy tohoto druhu. Vskutku o poutnících časem nevěděl ani zbla, netušil, odkud se vzali, jakým prošli vývojem a jak se z nich stalo to, čím byli, neměl tušení, čím se živí, co si myslí a cítí, jaké mají plány - pokud vůbec nějaké mají -jakého věku se dožívají a spoustu dalších věcí. Právě poznal jednoho z nich a zjistil, že při vši své senzacechtivosti to není zrovna nejstatečnější tvor, že se rád kochá bídou jiných, milování a plození potomstva že mu netrvá déle než několik minut, že je poměrně povrchní a všechno mu připadá víceméně „šnorm".

Přesto byl svým způsobem citlivý a zdálo se, že je lepší se ho nedotýkat. Protože mutant neměl v úmyslu zůstat s Norerem déle, než bylo nezbytně nutné, naléhal na něj, aby ho co nejdříve dopravil do jeho přítomnosti. Třebaže poutník časem se v zásadě vyjádřil, že to pro něj udělá, pořád ještě se trochu zdráhal. Nakonec ale vyrazili a Norer se napojil na jednu ze svítivých časových stop. Mířili do budoucnosti. Překonali vzdálenost přibližně deset tisíc let. Čím déle se Gucky vezl s poutníkem časem po časové stopě, tím větší se ho zmocňovaly pochyby.

Norer neměl žádné technické vybavení. Podle zevnějšku se dalo soudit, že byl stvořen z energetické mlhy - ať už jakékoli povahy. Nedalo se však vyloučit, že jeho nebulózní tělo mělo docela jinou konzistenci, že šlo o konglomerát milionů nepatrných kapiček chemických a biologických látek, jež k sobě záhadným způsobem lnuly a komunikovaly mezi sebou.

Jak se za těchto okolností mohla u poutníků Časem vyvinout inteligence, kterou se bezpochyby vyznačovali? Jak dokázali najít na časové stopě na den přesně bod, k němuž chtěli dorazit po cestě trvající tisíce let?

Myšob cítil, jak se v něm cosi křečovitě stáhlo.

Mohl vůbec Norerovi věřit? Existovala vzhledem k nebezpečím v oblasti mezního času skutečně možnost, že ho vysadí někde poblíž dne nebo roku, k němuž musel dospět, aby mohl pomoci Icho Tolotovi?

Tím dnem byl 5. únor 1290 NGL, kdy uvízl v poli vleklého času a byl odloučen od Haluťana. Musel se k tomuto dni vrátit, jinak klesala k nule Šance, že se opět shledá se svým přítelem.

Gucky pozorně sledoval poutníka Časem a všiml si, jak je čím dál neklidnější _a nejistější. Časová stopa, kterou vybral, se rozplizávala a třepila a nakonec se z ní Norer spustil.

Přistál s myšobem v oblasti, v níž ho sebral z pole extrémně vleklého času, i když asi jeden kilometr od původního místa. Mutant okamžitě poznal okolí a vydechl si úlevou. Vzápětí ale zatajil dech. Pohlédl k místu, kde dosedl časonor a on ztroskotat v časovém poli. Nikde neviděl vesmírný prám.

„Co se děje?" zeptal se Norera. „Tady něco nehraje."

„Viděl jsi přece, jaká byla časová stopa," namítl poutník časem rozechvěle. „Je to pykňo, ale nedá se na tom nic změnit."

„Udělám ti pykňo bouli na té tvé mlž-naté makovici, když mi okamžitě nepovíš pravdu. Co se stalo?"

„Musel jsem vystoupit, časová stopa začala být příliš difúzní. Kdybych na ní setrval déle, mohl bych přijít o všechno, co je pro mě šnorm."

„To jsem pochopil," obořil se na Norera Gucky nevrle. „Nechci slyšet žádné tvé výmluvy, nýbrž pravdu. Nebo ti zapálím koudel pod zadkem, ať už to s tebou dělá cokoli. Takže?"

„Jsme tu moc brzo," spustil vylekaně poutník časem. „Ale to nic není. Musíš jen počkat tak dlouho, až přijde okamžik, kdy jsem tě vyprostil z pole vleklého času... a pak budeš zase zachráněný."

„A jak dlouho potrvá, než nastane onen okamžik? Několik dní? Rok? Deset let?"

„Jsi typický prostorník," povzdychl si rezignovaně Norer. „Proč se zatěžuješ takovou špetkou času? Právě jsme urazili deset tisíc let! Co je proti tomu taková chvilka?"

„Zůstaň tady a počkáš, až bude po všem," požadoval myšob.

„To je pro mě moc warnewuz!" Mlha se po stranách trochu rozptýlila a vypadalo to, jako kdyby mu Norer mával na rozloučenou.

• „Neodcházej!" vykřikl Gucky. „Co je špetka času pro tebe?"

„Bylo to s tebou úlku mülle, myšobříku! Hodně štěstí!"

Poutník časem zmizel a Guckymu nebylo nic platné, když se ho snažil zadržet telekinetickými silami.

„Ale dopr...,“ zasténal myšob a zcela oproti svému zvyku vypustil z úst pepný výraz, přestože se jim jindy vyhýbal obloukem.

Nebylo pochyb, kde se ocitl. Norer ho dopravil na správné místo. Rozhodující problém ale byl, v jakém čase.

Mutant se patrně nacházel ve stejném ročním období jako v okamžiku, kdy padl do pasti. I to se ale dalo stěží odhadnout, protože byl v zóně blízké rovníku, v němž zřejmě nedocházelo k velkým klimatickým výkyvům.

Mimoděk se rozhlédl a hledal v krajině něco, co by se lišilo od toho, co spatřil při svém prvním pobytu zde.

Zdálo se, že terén byl před dlouhou dobou prohra-bán obrovskými stroji. Vypadalo to, jako kdyby někdo hledal zásoby troniumazintu. Jizvy zanechané zařízeními v přírodě ještě nebyly zacelené. -

Jinak mu nebylo nápadné nic. Nenašel žádné výrazné odlišnosti ani u stád pasoucích se zvířat podobných antilopám, která se vlivem vleklého času téměř vůbec nehýbala.

Tato stáda tu byla už předtím, jen se zvětšil jejich vzájemný odstup. Ani z toho se nedaly vyvodit žádné spolehlivé závěry, neboť se nedalo vyloučit, že zvířata zde měla svůj revír už dlouhá léta a neopouštěla ho.

Byl stejný rok, v němž spadl do Časové pasti? Nebo ho od něj dělilo mnoho let, možná dokonce staletí?

Gucky se posadil na zem a bezradně kroutil hlavou. Neobdržel žádné informace, ani když zapnul vysílačku ve svém

SERUNU. Nemohl se napojit na radiový provoz mezi orbitálními stanicemi a zdálo se, že přímo na povrchu Curaya žádný radiový provoz neexistuje.

Protože nevěděl, v jaké době se nachází, nesnažil se navázat spojení se stanicemi, jež kroužily na oběžných drahách kolem planety. Až příliš snadno by tím mohl vyvolat Časový paradox.

Skoro se zdálo, že se vrátil na Curayo o tisíce let dřív nebo později. V tom případě tu buď ještě nebyla vyspělá technika, nebo už žádná neexistovala, protože byla zničena.

Mutant opět sprostě zaklel, ale nijak si tím neulevil. Nezbyvalo mu než čekat. V jedné chvíli uvažoval o tom, zda by se neměl teleportovat na jiná místa na planetě, aby se porozhlédl, ale pak na to rezignoval, protože existovalo příliš velké riziko, že by znovu padl do časové léčky. „A podruhé by mi Norer určitě nepomohl," řekl nahlas.

„Pravděpodobně se už nikdy nevrátí zpátky na Curayo."

Telepaticky si pročesal okolí, nenarazil však na žádné myšlenky inteligentních bytostí. Daleko před ním lovilo několik bezčasých. Snažili se složit jeden z antilopích kusů, ale v jejich myslích samozřejmě nemohl najít Žádné datum. Neměli totiž v hlavách nic jiného, než jak by pomocí kořisti konečně zahnali trýznivý hlad.

Pozoroval bedlivě okolí, především telepatickými smysly, aby ho nezaskočilo nějaké zvíře. Současně doufal, že bude moci podle optických odchylek zjistit, zda se k němu neblíží nějaké putující časové pole.

Nic nenaznačovalo, že by mu hrozilo nějaké nebezpečí.

Uplynulo dvacet pět hodin, když myšob konečně objevil určitý náznak. Jedna orbitální stanice sdělovala druhé, že se, Shuuk Gerro Avva vydal s výpravou na Curayo, aby se zmocnil troniumazintu.

Gucky vyskočil jako čertík z krabíčky. Nyní se konečně dozvěděl, že je ve správném čase. Odchylka od cíle mohla činit nanejvýš několik dní. Mutant si vydechl úlevou. Nezmýlil se v poutníkově časem, Norer udělal, co bylo v jeho moci, a dopravil ho ke správnému cíli.

Nyní nezbyvalo než čekat, protože dorazili o něco dřív. Znamenalo to, že Gucky existoval do jisté míry ve dvou vydáních!

Gerro Avva s časonorem přistál na Curayu. Bezčasí jim poškodili kosmický prám. Členové expedice, k níž patřili rovněž Icho Tolot a on, tedy nyní byli na cestě sem. Myšob se ovládal ze všech sil. Nesměl ponechávat volný průběh myšlenkám, aby nevyvolal časový paradox.

Vtom zaslechl zvláštní zvuk a zpozorněl. Kdesi to zašustilo, jako kdyby někdo muchlal svačinový papír.

Gucky se zvedl a rozhlédl se. Asi padesát metrů od něj ležela po zemi šedivá hmota a zanechávala za sebou stopu zkázy. Tam, kde byl předtím hustý trávník, se třpytil nad vrstvou nažloutlého písku skelný povlak.

Mutant se zvědavě přiblížil a zjistil, že šedivý chuchvalec tvoří tisíce hmyzích tvorů, kteří se doslova prozírají krajinou. Tito insektoidi byli dlouzí asi jako jeho hlodák a přibližně také tak Širocí. Zdálo se, že jsou žraví jako sarančata.

Uklidněn si myšob znovu sedl. Zjevně mu nehrozilo žádné nebezpečí. Z pahorku sledoval, jak hmyz postupuje dál, když • vtom se chuchvalec najednou zastavil. Po několika minutách se dal opět do pohybu, tentokrát se

insektoidi ale rozdělili a vytvořili útvar podobný, kleštím.

Připomněli Guckymu kraba blížícího se k oběti. Pobaveně zaznamenal, že se nachází přesně uprostřed těchto kleští. Insektoidi si ho zjevně všimli a rozhodli se, že ho obklíčí a napadnou.

„Jestli si myslíte, že mě dokážete sežrat, přátelé, pak jste se ošklivě spletli," řekl

nahlas a aktivoval ochranný štít SERUNU. Potom poklidně pozoroval, jak se k němu hmyzí hmota přibližuje.

Zakrátko k němu dorazili první insektoidi. Podle očekávání je zadrželo neviditelné energetické pole SERUNU - ale ne nadlouho.

Lezlo k němu čím dál víc hmyzích útočníků. Přelézali své druhy a vršili se na ně, takže před myšobem se vytvořil val, který rychle roští.

„Jen tak dál, přátelé!" pobízel insektoidy Gucky. „Aspoň příjemně zabiju čas touhle zábavou. Beztak nemám co dělat." Vzhlédl, aby se přesvědčil, zda mezitím nedorazili chrononauti a Halut'an. Všiml si, že v jeho okolí došlo další změně.

Tráva, květiny, keře, stromy a jiné rostliny na úzkém pruhu asi o sto metrů dál se nacházely pod vlivem urychleného Času. Bylo zřetelně vidět, jak se překotně rozvíjejí a rostou listy a květy. Rostliny vzházely, zrály, uvadaly a nakonec trouchnivěly v bleskovém tempu.

Pozoroval tyto jevy už několikrát a téměř pokaždé ho přestaly brzy zajímat. U tohoto časového pole to ale bylo jinak. Ono totiž putovalo! Bylo jasně vidět, odkud kam se pohybuje.

A vtom si Gucky uvědomil, že se ocitl v nesmírném nebezpečí. Co by se stalo, kdyby se dostal do tohoto pole?

Čas by plynul mnohem rychleji. Zatímco mimo pole by uběhlo jen několik málo minut, uvnitř by pravděpodobně uteklo několik dní. A za tu dobu by se mohl uzavřít koloběh času. Icho Tolot a chrononauti by se vrátili - a pak zase zmizeli.

Nedostihl by je!

Insektoidi mezitím kolem něj navršili val, který mu sahal až k bokům. Přesto ho nevyvedli z klidu. Mohl se kdykoli teleportovat.

Můžu se opravdu teleportovat? zeptal se v duchu vzápětí a sledoval, jak se k němu blíží časové pole. Nemohla ho té-

Jeportace za těchto okolností uvrhnout do smrtelného nebezpečí?

Mutant se pomalu otočil a podle změněných rostlin objevil sedm dalších časových polí přesunujících se po rovině. Některá byla úzká a protáhlá, jiná zase kulatá, oválná nebo amébovitá. Ne, opravdu se nesměl v té chvíli teleportovat, riskoval by, že by spadl do nějakého časového pole.

Kupodivu se ozval syntron SERUNU. „Máme hrozivý pokles energie," oznámil myšobovi a značně ho tím vyděsil.

Hromada hmyzu byla v té chvíli už tak vysoká, že přes ni skoro neviděl.

„Co se děje?" zeptal se syntronu. „Co má znamenat pokles energie?"

„Ztrácím víc energie, než jí dokážu vyrobit. Na systémy působí externí síly a odčerpávají příliš mnoho energie."

Gucky se zarazil a pak konečně pochopil. Hmyzáci, kteří ho sevřeli v obklíčení, byli mnohem nebezpečnější, než si myslel. Val zjevně byl jakýsi integrovaný systém, s jehož pomocí ho napadli a který jim možná později umožní překonat dokonce i ochranné štíty.

Tak se vylekal, že se přece jen pokusil teleportovat. Nechtěl riskovat a tak se rozhodl pouze pro dvoumetrový odskok, aby se vyprostil z hmyzích kleští. Avšak po impulzu, jenž měl vyvolat teleportaci, nenásledovala žádná odezva!

Gucky vytřeštil oči a vykřikl: „Hej, 'co je? Že byste ze mě vysávali energii?"

5.

Často jsem o lom marně přemýšlel, teď ale vím, o jaké cite Torric usiluje. Je na Curayu už dlouho, déle, než jsem naživu já, a také déle, než žili mí předchůdci v jeho službách. Znamená to, že jeho vláda nyní trvá víc než 200 let. To je poměrně dlouho, i když vezmeme v úvahu, že žije

v Kinoarasu pod vlivem, turbočasu, v němž léta ubíhají čtyřikrát rychleji než mimo tuto zem. Já si tak dlouhý život rozhodne nedovedu představit.

U kohokoli jiného bych nevěřil, že může žít tak dlouho, a považoval bych za nemožné, že se dokáže držet tak dlouho u moci. Ale u Torrika, Pána časů, tomu tak doopravdy je.

Když jsme se vrátili z výpravy a zjistili jsme, že několik Shuuků se mezitím ujalo vlády nad Kinoarasem, přesvědčili jsme se, jaké se v Tomkovi skrývají bojové schopnosti. Proměnil se v opravdového berserka, vrhl se s nepředstavitelnou silou a vášnivostí na povstalice a jednoho po druhém je nemilosrdně zničil.

Shuukští rebelové se zoufale bránili, protože věděli, že jim jde o život, ale nebylo jim to nic platné.

Torric jako by byl neporazitelný. Rozdrtil všechno a všechny, kteří se mu postavili do cesty, a proměnil Kinoaras v krvavé bitevní pole. Nepřestal, dokud nezlomil poslední odpor. Protože my ostatní jsme byli vyčerpáni dlouhou výpravou, bil se vlastně sám.

Nikdy jsem ho neobdivoval víc a nikdy jsem se o něj nebál víc než v těchto hodinách, kdy dobýval zpět svou moc nad Kinoarasem! Torric je absolutně výjimečný Zjev, a ačkoli jsem mu nikdy nestanul tváří v tvář, vím, že

je mnohem starší než 250 let.

Není mi známo, ke kterému národu galaxie Puydor přináleží, nicméně se domnívám, že je jedním z posledních jeho příslušníků, možná dokonce úplně poslední, který přežil. Je možné, že Jii 'Něv- . věr patří rovněž k jeho národu, a proto je tak posedlý myšlenkou, zeji musí osvobodit.

Po celá léta a s největší opatrností jsem pátral ve všech dostupných pramenech a hledal puydorský národ, z nějž mohl Torric vzejít, ale neobjevil jsem žádný, jeho muži a ženy by se dožívali tak vysokého ' věku.

Nyní se ovšem zdá, že se jeho život chýlí ke konci. Jako by i jej se týkal proces přirozeného stámutí.

Je to dva týdny, kdy jsem potkal v žaláři jednoho Shuuka, který stál tvář v tvář Torrikovi. Vyprávěl mi, že Pán časů je strašlivě poznamenán stářím, a stěží už dokáže stát zpříma. Nutno ovšem poznamenat, že onen Shuuk se třásl zimnicí a hrůzou z poprav, která následovala bezprostředně po našem rozhovoru.

Nevím, zda mi řekl pravdu, nebo můj opakoval to, co mu namluvily jeho šílené představy, věřím ale, že měl švédou chvíli, když se mnou hovořil. Jsem si vědom toho, že je nebezpečné vyrazovat toto tajemství a že mé pátrání může stát život, ale nemohu odolat.

Musím rozluštit největší záhadu, před níž jsem byl na Curayu kdy postaven. Musím vypátrat, kdo je Torric. Je nepochybné, že se považuje za spojence a služebníka královny troniumazintu, kterou rovněž nazývá JiťNevver.

Jisté je také, že žije někde na Curayu. Neznám místo jejího pobytu. Nezná je nikdo.

Přestože Torric podnikl několik výprav, dodnes nic nevypátral. 200 let marného hledání. Divím se, že při tom ještě nepřišel o rozum! Chce chránit troniumazint na Curayu před krádežemi, protože je přesvědčený, že JiťNevver si uložila na planete tuto vibrační rudu, jelikož je pro ni životně důležitá.

Kdo je JiťNevver? A kdo Torric? Jsou to spřízněné duše? Je to skutečně tak, že vzešli ze stejného puydorského národa a že k sobě proto cítí silné pouto? Je mi jasné, že nenaleznu vnitřní klid, dokud nezískám odpovědi na všechny tyto otázky!

(Ze spisů Rissona Essira z národa Shuuků, nejbližšího Torrikova důvěrníka.)

Gucky se znovu pokusil teleportovat. Marně. Rozhodl se zatlačit, insektoidy zpátky telekineticky, ale ani to se mu nepovedlo. Selhaly mu parapsychické schopnosti!

Neměl jinou volbu. Musel si prorazit cestu tělesnou silou. Odhodlaně kopl nohou do valu a snadno jej rozbil.

Stačily dva tři kroky a byl z obklíčení venku.

„Výborně!“ ozval se synton. „Porucha je odstraněna.“

Myšob odcupital rychle o několik kroků dál a dával při tom bedlivý pozor, aby neuvízl v nějaké časové pasti. Už se zdálo, že na něj hmyzíci zapomněli. Val se zbortil a insektoidi se rozlezli bez zjevného systému v trávě, aby sežrali všechno, nač přijdou.

Gucky by se byl nejraději dostal od nich co nejdál, ale putující časová pole ho ohrožovala natolik, že se rozhodl zůstat. Jen ne zase uvíznout v poli extrémně vleklého času! Zhrozil se, když si vybavil, jak se mu vedlo, než jej Norer konečně vysvobodil z léčky.

Insektoidi se znovu seřadili a vytvořili kleště, jejichž čelisti nakonec dosahovaly délky až dvacet metrů a třímetrové šířky. A mutant byl opět mezi nimi. Bylo mu jasné, že ho obklíčí a napadnou znovu.

Aby trochu uvolnil jejich stisk, zaútočil na ně telekineticky. Podařilo se mu zahnat je asi o sto metrů zpátky.

Jakmile se takto vymanil z jejich obklíčení, znovu mu začaly fungovat parapsychické smysly a trochu se uklidnil.

Ale ne nadlouho! Hmyzí vojsko se znovu seskupilo. Jako kdyby někde byl nějaký dirigent a vydával jim příslušné povely. A znovu insektoidi vytvořili kleště, tentokrát ještě větší a hroživější. Z velké výšky to mohlo vypadat, jako by vznikl obrovský Štír, který si vybral jako cíl útoku Gucky ho.

Mutant se znepokojeně rozhlédl. Kde jsou časová pole? Přiblížila se k němu tak, že se jim bude muset vyhýbat? Nejjednodušší by bylo zahnat hmyz palbou. Právě to ale nepřícházelo za daných okolností v úvahu. Střelba by změnila situaci a vyvolala časový paradox, protože by přilákala pozornost Icho Tolota a chrononautů.

Hmyzí kleště se kolem něj pomalu svíraly a myšob sáhl po zbraní. Uvažoval, zda má insektoidy paralyzovat, ale pak tuto myšlenku zavrhl. Hory nehybných těl by určitě rozčílily chrononauty a rovněž by změnily časový průběh.

Nezbývalo mu než zmizet. Možná hmyzíci potáhnou dál. Rozhlédl se a bylo mu střídavě zima a horko: Počet potulných Časových polí se zvětšoval. Zdálo se, že se některá rozštěpila na několik docela malých.

Mutant si vyhledal místo vzdálené od něj asi tři sta metrů, které nevypadalo nijak nebezpečně. Několik minut je pozoroval a pak se tam teleportoval. Sotva tam dorazil, několikrát se otočil kolem své osy a prozkoumal okolí. Zdálo se, že nablízku není žádné nebezpečné časové pole. Nikde nebyly vidět rostliny nebo zvíř, zjevně podléhající jinému Časovému toku.

Musela se ale časová poie vždy dotýkat povrchu?

Gucky se mimoděk přikrčil, když si uvědomil, že by se nějaké pole mohlo vznášet přímo nad ním. Nenech se vytočit! pokáral se v duchu. Při tom cíhavě hleděl zpátky k místu, z nějž ho vyhnali insektoidi. Hmyzí kleště se rozplynuly.

Myšob byl unavený a nejraději by se byl chvíli prospal, neodvažoval se však zavřít oči a nechat časová pole bez dozoru. Počkal, dokud si nebyl jist, že žraví insektoidi opustili pahorek, a pak se teleportoval zpátky.

Okamžitě prověřil okolí. Ulevilo se mu, když zjistil, že putující časová pole nejsou už hrozivě blízko, nýbrž se od něj pomalu, ale vytrvale vzdalují. Pokud viděl správně, opět se shlukovala do větších celků, Dále ho uklidnilo, když syntron za základě výpočtů a dat předpověděl, že hrozba časových polí se bude zanedlouho blížít nule.

„Je přitom však třeba vzít v úvahu jeden velký faktor nejistoty,“ uzavřel syntron své hlášení. „Není totiž známo, co vyvolává a řídí časová pole. Z dosud pozorovaných pohybů nelze vypočíst řídicí program.“

„To jsme stejně chytří jako předtím,“ povzdechl si mutant. Začal být netrpělivý, čekání mu pořádně brnkalo na nervy. Nikdy předtím se nenacházel v podobné situaci a nelíbilo se mu to hlavně proto, že byl odsouzen k pasivitě. Nemohl nijak zasáhnout do děje, nemohl se řídit vlastní vůlí ani odpovědností. Mohl jen čekat, až se konečně objeví chrononauti a uzavře se časová smyčka, v níž se ocitl kvůli Norerovi.

Napětí ho unavovalo a těžkla mu víčka, až se nakonec poddal vyčerpání a alespoň na několik vteřin zavřel oči. Hned je ale zase otevřel a pokáral se za svou slabost.

„Tohle se mi už nesmí stát,“ řekl syntronu. „A kdyby přece jen ano, chci, abys mě okamžitě vzbudil!“

„Spolehni se na mě,“ odpověděl piko-syn jeho SERUNU.

Uplynulo několik hodin, než se konečně objevila skupinka chrononautů, k níž patřil on a Haluťan. Všechno probíhalo tak, jak to zažil předtím. Pozoroval zdálky, jak byl Icho Tolot přepaden a zajat, jak byl zastřelen Ullan Genn a jak se on sám teleportoval s roboty. Znamenalo to čekat skoro padesát hodin, než se vrátí pro další roboty. Když se konečně teleportoval podruhé, věděl, že bude zpátky na místě už za deset hodin.

Protože se cítil v SERUNU zcela bezpečný, tu a tam na chvilku usnul. Jakmile ho syntron probudil, prověřil okolí, aby ho nezaskočila Časová pole. A v jedné chvíli vyděšeně vyskočil a neopatrně zacházel se svými myšlenkami. Časonor KIRLANDOR V tu ještě byl, nikdo se ale nezdržoval poblíž.

Žádní Shuukové ani Rawwové. Nikdo.

Byl to okamžik, kdy druhý, mladší Gucky měl dojem, že přijímá myšlenky staršího mysoba. Nyní věděl, že to byly myšlenky jeho vlastního časodvojníka. Okamžitě se opět zakuklil a odclonil, aby ven nepronikla žádná další myšlenka.

Potom vyčkal, až se na místo přistání teleportuje mladší Gucky a ocitne se v rovině unavených válečníků, kde se chytí do Časové pasti. Musel najít Icho Tolota! Znovu vystrčil telepatická tykadla. Netrvalo dlouho a narazil na přítelovy myšlenky. Už první impulzy svědčily o tom, že se nachází v nanejvýš nepříjemné situaci.

Gucky se chtěl teleportovat, včas si však vzpomněl, že je ještě brzy. Nejdřív musel zmizet druhý myšob s Norerem. Do té doby nesměl projevit aktivitu. Jak rád by poslal příteli zprávu a dal mu najevo, že mu brzy přispěchá na pomoc, ale nemohl. Gerro Avva tak jako tak vzal Haluťanovi bojový oblek a veškeré vybavení včetně radiostanice.

Mutant netrpělivě vyčkával, až se druhý Gucky konečně teleportuje k časonoru a uvízne v poli vleklého času. Potom šlo všechno mnohem rychleji, než předpokládal. Domníval se, že byl uvězněn v časovém poli celou věčnost, a přitom v reálném čase uplynulo ani ne půldruhé minuty.

Vedle časonoru se vynořila mlhavá skvrna. Krátce nato mutant splynul s druhým Guckym. Ani ne dvě vteřiny nato se teleportoval do blízkosti svého přítele Icho Tolota, který se stále ještě nacházel v politováníhodné situaci. Gerro Avva pomocí dálkového ovládání deaktivoval bombu upevněnou na Haluťanově těle. Z časonoru si předtím vytáhl generátor poutačích polí a svázal Icho Tolota jako poštovní balík. Potom se Shuuk vzdálil od časonoru na nákladních vznášedlech a odvěkl na nich Icho Tolota. Nakonec ho ale nechal samotného, zřejmě aby vyřídil několik neodkladných záležitostí. Generátor se vznášel v asi sto-metrové výšce nad povrchem, takže na něj spoutaný obr nemohl dosáhnout.

Icho Tolot stál na mýtině obklopené vysokými stromy uprostřed kruhu asi dvaceti velmi zvláště vybavených Rawwů. Stáli jako zeď před vchodem do nějakého tunelu. Jejich myšlenky prozrazovaly, že zabavili tlupe bezčasých troniumazint. Chtěli vzít ušlechtilou vibrační rudu s sebou a nyní se obávali, že jim v tom chtěl Haluťan zabránit. V tunelu ležely mrtvolky bezčasých, jimž odebrali troniumazint.

Výzbroj a výstroj Rawwů byla zhotovena zčásti z kovu, zčásti také z vysoce kvalitních plastů a vypadali v ní navenek jako obludy z hrůzného snu. V mysli říkali této výbavě masky, protože jim umožňovala vytvářet různé optické efekty. Někteří proto vypadali jako potomci ptáků. Mezi lopatkami jim vystřelovaly blesky, které ale zmátly mysoba jen na kratičký okamžik. Ihned poznal, že jde jen o zástěrku na zastrašení protivníka.

Stejně tak to bylo s holografickými projekcemi vytvářejícími humanoidní masky. Další Raww měl masku s přílbou, na níž byly upevněny světlomety, jejichž soustředěný paprsek mohl protivníkovi přivodit těžké popáleniny. Stejně bizarně jako masky působily zbraně časovojáků. Šlo převážně o energetické paprskomety s všemožným příslušenstvím, jež mělo dodat vzhledu zbraně ještě hrozivější charakter.

Haluťan měl na sobě stále ještě ocelové

svorky a bombu. V poutacím poli byl navíc téměř bezbranný, to ale ještě rovití Rawwové nepostřehli. Myšob se okamžitě teleportoval ke generátoru a vypnul ho. Potom se snesl dolů k Icho Tolotovi a telekineticky mu sundal bombu, když se předtím přesvědčil, že není aktivovaná. Nakonec přítele vyprostil z pout.

Po celou dobu si Rawwů nevsímal. Ještěři na něj hleděli a v očích se jim zračila směs úžasu a bezmoci.

Gucky zabrousil do jejich myslí a zjistil, že jejich jediná starost je troniumazint. Ztráta vibrační rudy se pro ně

rovnala ztrátě vlastního života. A horší než smrt by pro ně byla ztracená čest. Nepřicházelo v úvahu, že by vydali dobrovolně zajištěný troniumazint. Byli ochotni za něj bojovat, i kdyby neměli nejmenší šanci na úspěch. Dokud však nevěděli přesně, zda oběma exotům jde vůbec o vibrační rudu, zdráhali se napadnout je přímo. Rawwové představovali jednotky rychlého nasazení Pána časů. Říkali si „robustoři“ neboli „duboví muži“.

Guckyho tato jména udivila, nedokázal ale najít žádnou souvislost.

Byli to časovojáci z Kinoarasu, tvrdí a nemilosrdní válečníci, kteří neznali kompromis, vrhali se pokaždé do míst, kde zuřila nejneúprosnější bitva, a v dobách míru ukrutně trpěli.

„Nepokoušejte se nás zadržet!“ křikl na Rawwy mutant. „Pro mě za mě si můžete strčit troniumazint za klobouk. Dělejte si s ním, co chcete. Nás nezajímá.“

Bojovníci mu nevěřili. Podezřívavě sledovali každý krok obou cizinců. Stačilo málo a útočili. Nedovedli si představit, že by někdo nechtěl ukořistit troniumazint.

„Tak si trhněte nohou!“ křikl Gucky na robustory. Položil ruku na Haluťanovu paži a teleportoval se s ním o několik set metrů dál do rokliny, kde byli v bezpečí.

„Mohl jsi taky přijít dřív, prcku,“ pokáral obr myšoba.

„Myslel jsem si, že takový velký a silný chlapík jako ty si pomůže sám,“ vrátil mu to i s úroky Gucky.

„Koneckonců tě nemůžu hlídat pořád.“

Icho Tolot se dunivě rozchechtal. Bral přítelovu ironii s klidem. Dobře si uvědomoval, že mutant neměl možnost vysvobodit ho ze zajetí dřív. Smích ho ale rychle přešel.

„Udělal ze mě bezmocný balík!“ vyprskl. „Zrovna mě! A ještě pomoci tak primitivních prostředků!“ Spustil se na běhavky a vyrazil. Mohutnými skoky se prohnal soutěskou a narazil hlavou do skály. A rozbil ji!

Vmžiku proměnil molekulární strukturu svého těla. Z bytosti z masa a krve se stal kolos tvrdý a odolný jako terkonitová ocel. Skála pukla a vzduchem létaly kamenné úlomky.

To stačilo, aby se Haluťan uklidnil. Vzápětí se vrátil k příteli. Zastavil se před ním, sklonil se k němu, opřel se dlaněmi běhavek o stehna a co nejtěšeji se Guckyho zeptal: „Tak co se děje?“

„Ta tlupa, to nebyli žádní bezčasí, kteří našli troniumazint a chtěli ho odvézt,“ spustil maličký mutant. „Byli to Rawwové sloužící Tomkovi. Chtěli pro něj dopravit vibrační rudu do bezpečí. Zato je zabili.“

„Torric!“ zafrkal Haluťan. „Tedy moc, která možná ví nejvíc o JiťNevver a o místu, kde pobývá.“

„Přesně to jsem chtěl říct.“

„A-co ještě?“

Gucky vycenil hlodák a prohlásil: „To je vskutku něco. Ta tlupa robustorů - tak si říkají - nejenže slouží Pánu časů, nýbrž se v souladu s jeho vůlí považují za ochránce a hledače troniumazintové královny.“

Icho Tolot se zvedl, popošel o kus dál a opřel se o skálu vysokou jako on sám.

„Jak můžou někoho chránit, když ho nejdřív musejí najít?“ divil se.

„Nernám tušení. Jenom papouškuju, co jsem vyhrabal v těch jejich zelených vojenských mozečkách!“

„Že by šlo o JiťNevver?“ zeptal se přítele Haluťan.

„Nevím. To mi jejich myšlenky bohužel neprozradily.“

Icho Tolot klesl na zem a natáhl si nohy před sebe. I tak značně převyšoval myšoba. Vzal do ruky kámen, vsunul si ho mezi kuželovité zuby, rozmělnil ho a kamennou kaši spolkl. Zvláštní metabolismus mu umožňoval molekulárně transformovat v žaludku materiál tak, aby mohl čerpat energii dokonce i z kamení.

Bleskurychlým pohybem ruky chytil pavouka, který se chtěl ukrýt v puklině. Ten byl mnohem větší než kámen.

Zvedl ho za jednu nohu a spustil si ho do úst, kde zuby ukončily rázně život nebohého tvora.

Blaženě zamlaskal a ořel si hřbetem ruky černé rty. Oči mu jen rudě jiskřily ve slunečních paprscích.

„Nevyplývá z toho, že bychom se měli spojit s Tomkem?“ řekl.

Tukt'ukňuk!

Gucky sebou trhl, jako by ho zasáhl blesk. Počítal se vším možným, jen ne s tím, že se ještě jednou ohlásí Norer. Jenže poutník časem se skutečně vrátil!

Jeho myšlenky se prodraly do myšbova vědomí. Když se Gucky otočil, spatřil svého průvodce časy v podobě cáru mlhy.

„Co je to?“ zeptal se ho ohromeně Icho Tolot. „Snad ne ta bytost, o které jsi mi vyprávěl?“

„Norere,“ odpověděl mutant a mluvil nahlas, aby mu rozuměl i Haluťan.

Jeho čtyřruký přítel byl schopen pout-

níka časem vidět, nerozuměl však jeho te-lepatickým poselstvím. A Norer nebyl zjevně ochoten sdělovat obroví něco přímo. Ne že by to nedokázal, protože Nisel se tehdy pohodlně domluvil s Perrym Rhodanem, jak dobře věděli oba nositelé buněčných aktivátorů.

Nemohli ovšem poutníka časem nutit. Tolot byl tedy odkázán na to, co mu poví Gucky.

„Přišel jsi, protože jsi doufal, že zahynu,“ vyčetl Norerovi myšob. „Chtěl ses zase jednou popást na utrpení druhých.“

„Jsi na omylu!“ vykřikl poutník časem. „Měl jsem o tebe starost a chtěl jsem ti pomoci.“

„Ty jsi toho schopen? Pak nám můžeš pomoci najít toho Tomka. Musíme se s ním spojit.“

„Už jsem o něm tu a tam něco zaslechl,“ připustil Norer. „Prý je to docela pykňo osoba.“

„Přesně podle tvého vkusu!"

„Přeháníš! Dobrá, párkrát jsem se díval, když se stalo něco hrozného; No a co? Koho nezajímají napínavé příběhy? Ale nemusí to tak být vždycky."

„Pomoz nám navázat kontakt s Tonikem!" vyzval poutníka časem Gucky.

„V zásadě proti tomu nic nemám, ale je to hodně vachrlaté."

„Proč?"

„Touhle otázkou jsi mě dost zklamal, příteli! Chcete se vydat do časového pole Kinoarasu, v němž vládne Torric, a o něm se povídá ledacos!"

„Už ses někdy ocitl v jeho blízkosti? Pozoroval jsi, co se tam děje?"

Norer se kroutil a kymácel sem tam a zdálo se, jako by se chtěl vrátit do svého světa časových drah. „Můžu ti popsat, kde Torric pobývá," prohlásil po chvíli a vyhnul se tak přímé odpovědi. „To ti musí stačit."

„Připadá mi ťukťukňuk, že ses vrátil," mazal myšob poutníkovi časem med kolem huby. „To byla věru přátelská služba. Spokojím se tedy se vším, co nás dovede k Tomkovi,"

Norer se dokázal proměňovat v Čase, nikoli v prostoru. Proto nemohl zavést Guckyho a Icho Tolota do Kinoarasu a přímo za Pánem časů. Mohl však převést myšoba z jeho vlastní Časové stopy na Torrikovu. Ten by potom dokončil přesun.

Poutník časem však nechtěl. Nebyl ani ochoten vzít s sebou Guckyho a Haluťana na nějakou časovou stopu a posléze je dopravit až k Tomkovi. Popsal mutantovi, kde leží země zvaná Kinoaras a jak to tam vypadá.

Rozdělili se asi 200 kilometrů před cílem.

Toníkova turbočasová říše Kinoaras byla rozlehlá, ležela u moře na výběžku pevniny, dlouhém přibližně 1150 a širokém 40 kilometrů. Turbočasové pole bylo podle poutníkůvých slov zahaleno do vrstvy ohebného času, jež vyvolávala optická zkreslení a skrývala v sobě několik záludností, takže byla namístě opatrnost.

Když jim Norer sdělil tyto informace, rozloučil se a prohlásil, že se nechce déle zdržovat v zóně nebezpečného mezního času. Jeho slova nezněla mutantovi příliš přesvědčivě, nicméně poutník časem se stáhl zpátky.

Mlha se rozplynula, jako kdyby ji vykousaly hřejivé sluneční paprsky. Gucky měl nyní čas Tolotovi dopodrobna vylíčit, o čem hovořil s Norerem. Haluťan byl zvědavý a chtěl vědět všechno, co souviselo s poutníkem časem.

Když myšob skončil, rozhodli se oba přátelé, že se budou teleportovat do Kinoarasu. Mohli tak elegantně obejít všechny uzávěry a léčky, nicméně se vystavovali nebezpečí, že přistanou v poli změněného času.

Kde aie přesně ležela země zvaná Kinoaras? Podal jim Norer pravdivé informace?

Byl vůbec schopen správně geograficky popsat polohu, nebo se dokázal jen orientovat podle času?

Nezbylo jim než se na něj spolehnout.

Gucky položil příteli ruku na paži a teleportoval se s ním. Ve zlomku vteřiny se ocitli na svazích pohoří, jež se tyčilo přibližně v třitisícové výšce a přehrazovalo od pevniny poloostrov, na němž ležel Kinoaras. Z houštiny těsně u sebe rostoucích stromů hleděli dolů na pás souše Široký v tomto místě asi pět kilometrů a na moře po obou stranách.

Mírně točitá cesta se vinula z rokliny k hradbám a k bráně, na niž se napojovaly tucty přechodových komor. Kdo chtěl proniknout do země a neměl k dispozici letouny, musel volky nevolky projít touto bránou a komorami vytvářejícími dokonalý spleť obranný systém.

Na obzoru se tyčily četné stavby různé výšky a architektury. Některé se bizarně klenuly nad rozlehlými pláněmi jako kovové duhy, jiné měly přísně krychlový tvar nebo vypadaly jako pyramidy s šestiúhelníkovou základnou.

Před hradbami se vzduch zvláště tetelil a mírně zkresloval stromy i stavby.

„To je vrstva oskulačního času," prohlásil mutant. „Odděluje náš normální čas od turbočasu v Kinoarasu. Proto také ta zkreslení."

Znovu položil příteli ruku na paži a teleportoval se s ním. Odskočil hluboko do Kinoarasu a hradby i s bránou se ocitly několik kilometrů za nimi. Materializovali se mezi skupinou balvanů vytvářejících jakousi přírodní pyramidu.

Sotva dorazili, napadl je pták vyhlížející jako sup. Ostrým zahnutým zobanem se pokoušel zranit Guckyho.

„Jsem malý, ale i tak ještě dost velký na to, abych se od tebe nenechal sežrat!" vykřikl myšob a telekineticky odrazil útočícího dravce. Pták zavřeštěl, vzlétl do výšky a vrhl

se znovu střemhlav dolů. Stejným způsobem zaútočil také druhý pták.

„Nemůžete si najít jinou kořist?" zabe-doval Gucky a telekineticky odpálil oba útočníky. „Já pro vás nejsem jedlý. Kromě toho mě už jednou sebrala podobná potvora a mřela na kahaníku. Radši zmizte, než se opravdu rozčilím!"

Ptáci jako by mu porozuměli, protože složili křídla k tělu a vrhli se střemhlav na Haluťana.

„Raději bych měl pečené holuby," řekl tmavý obr a otevřel ústa. Jeden dravec vzápětí zmizel mezi dvěma řadami kuželovitých zubů a Tolot ho slupl jako malinu. Znovu otevřel chřtán a čekal, až zaútočí druhý pták-. Ten ale vycítil nebezpečí a tiše se vytratil.

„Taky sežereš, na co přijdeš," řekl Gucky vyčítavě příteli.

„Co jsi vlastně jedl v minulých dnech?" zeptal se ho Haluťan.

„Pár kořínků a plodů," odpověděl mutant. „Neměl jsem už chuť na koncentráty. V žádném případě jsem nepožil

nic, co by mě pořádně nasýtilo."

Vtom se nad nimi přehnal oslnivý energetický paprsek a s prasknutím se zaryl do skály. Vystříkly z ní proudy žhavé lávy a úlomky kamenů. S řevem a za rachotu speciálních přístrojů se zpoza balvanů vynořilo několik hrozivě a bizarně zároveň maskovaných Tomkových časovojáků.

V rukou svírali energetické paprskomety a jejich myšlenky prozrazovaly, že byli od začátku odhodláni je použít. Gucky zareagoval bleskurychle. Zděšen zabíjí úmysly útočníků přiskočil k Tolotovi, objal mu nohu a teleportoval se s ním pryč.

6.

Torric tvrdí, že má informace o tom, že Jii 'Nevver žije ve vězení. Chce ji vysvobodit. Nic jiného se mu nezdá důležitější. Obětoval kvůli tomu, nekonečně mnoho. O jaké jde ale vězení? Co chápe pod pojmem vězení? Pote', co marně hledal 200 let, se domnívá, že konečně narazil na indicie, že je uvězněna na ostrově paradoxního času. Chystá výpravu a doufá, že je poslední, kterou musí podniknout.

Dalším nanejvyšším uznáníhodným Torrikovým cílem je najít a zneškodnit Časový spínač, který má na svědomí nemožné Časové děje na Curayu. Považuje za myslitelné, že jde o nějakou bombu či něco podobného.

Vyloučené se mu naopak zdá, že by pole proměnlivého času vytvářel troniumazint.

Pro Torrika je důležité vysлідit časový spínač proto, že snáz najde Jit'Nevver, když zaniknou časová pole.

(Ze spisu Rissona Essira z národa Shuuků, nejbližšího Torrikova důvěrníka.)

Risson Essir pracoval v kanceláři v nejvyšším poschodí největší budovy v Kinoarasu. Měl z ní výhled přes shluky domů až na nejvyšší bod poloostrova. Tyto shluky vypadaly jako město, ale Risson Essir na to měl jiný názor. Město bylo v jeho očích živoucí útvar, plný impulzů jeho obyvatel, a to se v tomto případě nedalo tvrdit ani s případnou nadsázkou.

Obydlených bylo jen několik málo budov. Celkem o málo víc než 5000 vojáků, mezi nimiž bylo zastoupeno přesně 87 národů galaxie Puydor, nestačilo, aby udělali z tohoto reliktu dávno zapomenuté doby skutečné město. Navíc se příslušníci jednotlivých národů stýkali mezi sebou jen zřídkakdy. K nim bylo třeba ještě počítat jiné inteligentní bytosti odpovídající za správu nebo zásobování.

Risson Essir jednal okamžité, jakmile

dorazila poplašná zpráva. Spojil se s Torrikem. Na monitoru se před ním objevil zvláštní kruhový symbol, který mel znázorňovat hodiny. Skrýval v tom ovšem jeden háček - nikdo v celém Puydoru ještě nikdy neviděl žádné hodiny.

„Proč mě rušíš?“ zeptal se důvěrníka dobře známý hlas.

„Dva cizinci pronikli nevysvětleným způsobem do Kinoarasu," oznámil Essir Torrikovi. „Naši vojáci na ne zaútočili, ale nedokázali je zneškodnit. Vetřelci uprchli a momentálně není známo, kde se zdržují."

„Udeříme všemi silami," přikázal Pán časů svému důvěrníkovi. „Zmobilizuj všechny vojáky. Musejí najít cizince za každou cenu!"

„A pak?"

„Co je to za otázku, Rissone Essire? Snad už nestárneš? Vetřelce namíste zabít! Kdo ví, jaké používají triky. Nemůžeme strpět, že sem pronikli." „Rozkaz, pane. Cizinci budou zabiti." Symbol na obrazovce pohasl, ale důvěrník Pána Časů nepředal rozkaz dál. Seděl zamyšleně před přístroji. Lehce komíhal krkem připomínajícím chobot, na jehož konci měl umístěné vnímací orgány. Překvapivě rychle dostal smělý nápad a ten ho nyní zaměstnával natolik, že přechodně zapomněl na dva vetřelce. Měl dojem, že ví, kdo - nebo lépe řečeno co je Torric.

Dokázala živá myslící a cítící bytost dvě stě let marně někoho hledat, žít naprosto odděleně od druhých a mluvit s nimi nanejvýš radiem, aniž by se při to nepomátla?

Nedovedl si to představit. Shuukové nebyli zrovna společenští. Mnozí z nich se starali jen a jen o sebe a vyhýbali se kontaktům s ostatními, jak jen to šlo. Žádný z nich by ale nevydržel ve dvoustleté izolaci! Risson Essir se vztyčil mrštně jako had

a posléze předal dál Torrikův rozkaz. „Zabít oba cizince!"

Nicméně myslel ustavičně na Torrika. Na otázku, kdo to vlastně je, existovala pouze jediná logická odpověď. Je to robot!

Jen tak bylo možné si vysvětlit tvrdošíjnost, s níž Torric pátral po Jit'Nevver. Byl robot a měl prostě naprogramováno, aby ji našel. A nesměl přestat, dokud nedosáhne úspěchu.

Rissona Essira toto poznání zřtilo a vnitřně rozervalo. Byl nejbližší důvěrník robota a ještě na to byl pyšný!

Mají jeho tajné záznamy za těchto okolností ještě vůbec nějakou cenu? Jsou vlastně pravdivé?

Rematerializovali se v zádech útočníků asi dvě stě metrů od místa, kde byli napadeni. Gucky se pustil

Halut'anovy nohy a Icho Tolot se odběhl skrýt trochu stranou zajeden z osaměle stojících skalních sloupů, vysoký asi dvacet metrů.

Myšob zůstal na místě a hleděl na vojáky, kteří slepě pálili do míst, kde tušili své oběti. „Pořád ještě si nevšímli, že jsme jim vzali roha," prohlásil. „Mají hodně dlouhé vedení."

Vtom to vysoko nad ním křachlo a dolů se na něj řítila střela. SERUN reagoval ve zlomku vteřiny a vybudoval

obraný štít. Krátce nato explodovala střela přímo nad Guckym. Přikrčil se a vzhledl vzhůru. Na vrcholu jedné skalní věže spatřil vojáka, který se vměstnal do masky silně připomínající luční kobyliku.

Torrikův bojovník na něj znovu namířil. Myšob mu vyrazil telekineticky zbraň z ruky a zvedl ho do výšky.

Pomaloučku ho posunul ke straně, až měl pod sebou dvacet metrů volného prostoru. Voják máchal zuřivě rukama a nohama v marně naději, že se mu podaří zachytit na skále, a řval z plných plic. Tím na sebe upozornil své druhy.

„Nech ho konečně spadnout!“ křičel Icho Tolot na přítele. „Nebo chceš, aby na nás svým jekotem ještě poštlal ostatní?“

Gucky vojáka pustil a zachytil ho těsně před dopadem. Jemně ho spustil na zem. Tam mu ale zohýbal kovové paže, nohy a dlouhé antény na masce a propletl je do sebe. Dokonale ho tak spoutal a udělal z něj bezmocnou trosku.

„Pod tou kupou plechu se skrývá Raww,“ řekl, zamával poraženému protivníkovi a přešel k Icho Tolotovi. „A má jeden problém. Nemůže se dostat z plechové svěrací kazajky.“

Z více stran se k nim hnali různé maskované vojáky vybavené přenosnými létacími přístroji. Několik jich zahájilo palbu na Halut'ana a mutanta. Guckymu nezbylo než se znovu teleportovat s přítelem pryč.

Rematerializovali se ve stínu domu a myšob okamžitě telepaticky prohledal nejbližší okolí, hledaje protivníky.

Našel několik Shuuků a zástupce jiných národů, kteří se zdržovali v jiné budově, ale nepozorovali je.

Otevřeným terénem se k nim blížila asi stovka vojáků, kteří právě vyrazili na lov vetřelců.

„Mají rozkaz nás namísto a bez velkých cavity zabít. Žádné vyjednávání,“ řekl mutant, když propátral jejich mysl.

„Kde je Torric?“ zeptal se ho Icho Tolot. „Musíme skočit přímo k němu.“

„Já nevím,“ přiznal se s lítostí myšob. Neudělal by nic raději, než si to rozdal rovnou s Pánem časů a nemusel se párat s jeho pochopy. Vztáhl ruku k příteli a teleportovali se do nejvyššího poschodí největší budovy na poloostrově. Objeví se v podlouhlé místnosti plné všelijakého harampádí, v níž nebyl žádný Torrikův bojovník. Oba nositelé buněčných aktivátorů spatřili pouze hada, který před nimi zalezl pod zrezivělý stroj. Strop místnosti byl tak nízko, že se ho Icho Tolot téměř dotýkal hlavou. Neměl příliš v lásce stísněné prostory, a proto udeřil pěstí do stropu a prorazil ho.

Když se takto zbavil vnitřního přetlaku, stoupl si k jednomu z oken a vyhlédl ven. Mnoho toho neviděl, protože tabule byly zaprášené a slepé. Když se snažil otřít je rukou, náhle se dal do pohybu jeden ze strojů.

Gucky si všiml, jak z hromady rzi a špíny vyjela blyštivá, absolutně čistá hlaveň energometu. Potlučený a zohýbaný stroj se rozpadl na jednotlivé díly a z jejich spleti se vyloupil další paprskomet. Stejně se zachovaly další kusy harampádí v místnosti.

„Je to léčka!“ vykřikl mutant, bleskurychle se teleportoval k Halut'anovi, materializoval se vedle něj, dotkl se ho a odskočil s ním na střechu sousední budovy.

Když se spolu opět materializovali, sesulo se pod palbou četných zbraní celé poschodí výškového domu, z nějž uprchli. Vyšlehlý plameny a odevšad se vyvalil prach a dým. Vzduchem zavířily úlomky a některé dopadly jen kousek od nich.

„Nemůžeš si už konečně dojít pro bojový oblek?“ zeptal se mutant obra. „Připadám si jako chůva. Pořád abych na tebe dával pozor.“

Icho Tolot popadl jeden z úlomků velký jako myšob a vážící jistě sto kilogramů. Snadno ho hodil na sousední budovu, v níž hasicí automaty právě zdolaly oheň.

„Až dostanu toho Torrika do pracek, nebude se mu to líbit,“ zahrozil Halut'an rozmrzele. „Už mě nebaví pořád se nechat zachraňovat od někoho, kdo je normálně vidět jen pod mikroskopem!“

Gucky se udeřil rozhořčeně do prsou a zaječel: „Máš snad na mysl mě?“

„Říkal tady někdo něco?“ Icho Tolot se teatrálně rozhlédl a dával si bedlivý pozor, aby myšoba přehlížel.

Gucky se mečivě rozchechtal a vycenil hlodák. „Tak přestaň, ty halutský balvane,“ kuckal se smíchy. „Tohle se k tobě opravdu nehodí.“

Obr vyhekl a napřímil se. „Máš pravdu, prcku, nechme toho,“ zabrumlal. „Radši mi prozrad, kde je Pán časů.“

„Nemám tušení,“ odpověděl myšob. „Momentálně přijímám jen myšlenky vojáků, kteří se právě chystají ztíct tuhle budovu. Hrnou se šachtami nahoru a nemají v hlavě nic jiného než nám zhasnout svíčku.“

„Jsem tedy zase odkázaný na tebe,“ připustil Halut'an. „Mám zbořit tenhle barák, nebo se chceš se mnou teleportovat?“

„No tak tě zase zachráním,“ odpověděl Gucky, ušklíbl se a vycenil hlodák. „Jinými slovy si rozmyslí, jakým dobrým skutkem se mi můžeš odvděčit.“

„O -tom jsem přemýšlel už dlouho,“ uchechtl se obr a všema čtyřma rukama naznačil velikost zamýšleného daru.

„Chytím ti pavouka, jako byl ten, co jsem ho lapil před chvílí. Moc mi chutnal, byl jako oříšek s jemnou příchutí vanilky. Určitě ti...“

„Opovaž se!“ bránil se myšob. „Nesnáším vanilku!“

t

Vzápětí položil Halut'anovi na paži ruku a teleportoval se s ním. Ve zlomku vteřiny se rozletěly dveře a na střechu se hrnuli maskovaní vojáci. Po několika krocích se ale zastavovali a ohromeně se rozhlíželi.

Risson Essir vtrhl do dozorčí centrály jako přírodní živel. Jako by chtěl přítomné vojáky strhnout svým elánem. Zahřímal do reproduktorů zabudovaných do své masky, až sebou Rawwové mimoděk škubnuli.

Klidný zůstal jen Yat. Věděl, že udělal všechno, co bylo v jeho moci, aby vyslídil cizince. I v této chvíli jim byl v patách. Nemohl za to, že přepadová komanda byla příliš pomalá a dorazila na místo dosud vždy až poté, co jej vetřelci opustili. Oplývali až neskutečnými schopnostmi. Velmi rád by byl oznámil Rissonu Essirovi úspěch akce. Věděl, že had by předal jeho hlášení dál Torrikovi, a považoval za důležité, aby se pozitivní signály dostaly až k Pánu časů. Závisel na tom jeho život.

„Jak je možné, že nám stále znovu unikají?“ zařval Shuuk. „Postupujete velmi nedbale a ještě jste nedocenili dosah nebezpečí.“

„Dřív nebo později nám vlezou do pasti,“ tvrdil Yat. „Je prostě nemožné, aby nám natrvalo utíkali nebo proklouzli sítí našich kontrol.“

„Musíme je nalákat na nějaký trik,“ navrhl Tomkův důvěrník. Osobně cítil, že je zahnaný do kouta, a bylo mu jasné, že musí dosáhnout úspěchu za každou cenu. V žádném případě si nemohl dovolit předstoupit před Torrika a sdělit mu, že nenalezl žádnou možnost jak porazit cizince.

Nevzpomínal si, že by se kdy stalo něco srovnatelného. Ještě nikdy se nikomu nepodařilo překonat obranná zařízení a pohybovat se proti jeho vůli volně po Kinoarasu. A to nesměl připustit.

„Na co myslíš?“ zeptal se Essira Yat. Byl ustaraný stejně jako had. Uvnitř se doslova tetelil strachem, neboť si uvědomoval, že mu jde o krk. Nastala situace, o níž si všichni v Kinoarasu mysleli, že k ní nemůže nikdy dojít, a Tomkův důvěrník byl první, koho za to Pán časů požene k odpovědnosti.

Yat nepochyboval o tom, že Risson Essir udělá všechno pro to, aby si zachránil kůži, když dojde na nejhorší. Místo aby přijal Tomkův trest, obětuje jej. -

Shuuk váhal s odpovědí. Zjevně si ještě nebyl zcela jist svým plánem. Když o něco později chtěl popsat, nač myslel, překvapivě se ohlásil Pán časů. Jeho hlas zněl mocné a ohlušivé z reproduktorů v dozorčí centrále.

„Takhle to dál nejde,“ uznal Gucky, když se materializovali uprostřed prázdné místnosti ve středně velké budově. „Musíme zaútočit a předvést jim, že nejsme nezbranní. Jiné řeči zřejmě nerozumějí.“

„Takže ústup od defenzivní taktiky?“ vyhrkl Icho Tolot a zasvítily mu oči. Za-mnul si ruce. Pro jeho energickou, průraznou osobnost byla přímo muka pasivně vyčkávat a přenechávat iniciativu protivníkovi.

„To je přesně podle mé chuti,“ zahřímal. „Původně jsem vyrazil, abych si prožil puzení. K tomu jsem se nedostal, a proto mi přichází malá akce víc než vhod.“

„Někde štípneme energetické dělo a proměníme v prach a popel několik neobydlených budov,“ navrhl mutant.

„Měli bychom udělat spoustu humbuku a rozruchu, aby se Pán časů vyděsil natolik, že vyvěsí bílý prapor,“

„Bílý prapor?“ divil se Icho Tolot a zkoumavě se zahleděl na přítele. „Proč zrovna bílý prapor?“

„To je takový starý terranský zvyk, který ti jistě není neznámý,“ odpověděl my-Šob. „Kdo chce vyjednávat, pozvedne bílý prapor a ukáže protivníkovi, aby přerušil boj. To přece víš, ne?“

„Ty myslíš jako že se tamhle objeví bílý prapor?“ zeptal se ho Halut'an a ukázal ven.

Gucky se rozesmál a řekl: „Břichoune, mluvil jsem o pradávném pozemšťanském obličejí! Byl to jen takový slovní obrat. Tady Puydoru přece nemají bílé prapory.“

„No tak to jsem asi barvoslepý. Každopádně vědí, že jsme tady nahoře. Nemám tušení, kdo jim to prozradil, ale vědí to.“

Mutant přešel k příteli a nejprve jen letmo vyhlédl ven. Zarazil se, setřel prach z tabulek a pozorně se zahleděl na plochou střechu protějšího domu. Byla asi deset metrů pod nimi. Stál na ní jeden Raww a skutečně mával velkým sněhobílým praporem.

Gucky propátral jeho mysl a ohromeně zjistil, že prapor opravdu znamená nabídku k jednání. Ještě dostal prapor od robota, který mu také přikázal, aby jím dal najevo, že jsou dočasně pozastaveny všechny bojové akce.

„Já jsem snad spadl z Měsíce,“ užasl mutant. „V životě by mě nenapadlo, že tu mají stejná mírová gesta jako kdysi na Zemi.“

Icho Tolot chtěl rozbít pěstí okenní tabuli, zasáhl ale rám a vyrazil tak nejen okno, ale také pořádný kus zdiva.

„Co chcete?“ zařval na praporečníka.

„Torric je ochoten vás přijmout,“ odpověděl Raww. „Nejdřív ale musíte odložit zbraně. Nebude s vámi mluvit, dokud budete ozbrojeni.“

Gucky projel jeho myšlenky a zjistil, že předává přesně to, co mu poručil robot. Vystrčil telepatická tykadla a pokoušel se lokalizovat někde v okolí myšlenky, z nichž by mohl vytěžit další informace. Marně. Objevil chaotickou spleť myšlenkových impulzů, z nichž se nedalo vyfiltrovat nic cenného.

„Skutečně se zdá, že tenhle Torric chce s námi vyjednávat,“ prohlásil. „Ať už znamená bílý prapor cokoli... Přistoupíme na jejich nabídku?“

„Postupují proti nám odněkud vojáci?“ zeptal se ho Halut'an. Míru příliš nevěřil, věřil léčku. „Co když nás chtějí jen uchlácholit a napadnout z druhé strany?“

Mutant si opět osahal telepaticky okolí, tentokrát ještě pečlivěji než předtím. Nezjistil, že by se k nim někdo blížil. Místo tóno narazil na myšlenky několika vojáků, kteří se udiveně ptali, proč mají najednou zastavit útok na cizince. Žádný z nich si nevzpomínal, že by Torric kdy takhle zacházel s nepřítelem.

„Nemůžu nic vypátrat," řekl po chvíli. „Zdá se, že to myslí upřímně." Popadl kombimet a hodil ho směrem k Rawwovi. Telekineticky jej dopravil až na protější střechem.

„Jdeme!" křikl na vyjednávače.

„To nestačí," odpověděl Raww. „Máš na sobě oblek. Musíš ho také odložit. Nevíme, jestli v něm neschováváš další zbraně."

Myšob se zdráhal vzdát se SERUNU.

„Nemáme na vybranou, jestli se chceme bez dalších komplikací dostat k Tor-rikovi," řekl mu tiše Icho Tolot.

„Kromě toho se můžeš vždycky teleportovat do bezpečí, pokud se pokusí nás podrazit. "

„Když já mám pod ním spodky s kytičkami a malými slony," začal Gucky. „Možná je to..."

Halut'an ho nenechal ani domluvit a sykl: „Odlož SERUN! Teď máme šanci promluvit si s Tomkem. Za chvíli bude možná už pozdě."

„No dobrá," povzdechl si mutant a svlékl si oblek. Byl pod ním nahý.

„Teď vyjděte nahoru na střechem!" přikázal jim praporečník. „My si vás tam vyzvedneme."

Galaktici uposlechli a zakrátko už stoupali po schodech. Vyšli na plochu, do všech stran otevřenou střechem, Gucky jako první.

„A teď?" řekl Icho Tolot a ostražitě se rozhlédl. Necítil se zrovna nejlépe bez bojového obleku a beze zbraní.

Pomalou se k nim přiblížil velký kluzák. Pilotoval ho robot, který zvedl obě ruce na znamení, že přichází v míru. Když se však k nim dostal na deset metrů, zpoza něj kdosi vypálil na oba přátele z paralyzátoru. Gucky nestačil zareagovat a dopravit teleportací do bezpečí dokonce ani sebe. Sesul se k zemi stejně jako halutský obr a zůstal na ní ochmutý ležet.

Byla to rafinovaná léčka. Tomkovi bojovníci na sebe vzali podobu robotů a přiblížili se k nim, aniž myšob .mohl sledovat jejich myšlenky. Jako kdyby pochopové Pána časů věděli, že mají co do činění s telepatem'a že se mu mohou dostat na kobyliku jen tímto způsobem.

7.

Jak jsem se dozvěděl, měl Torric kdysi partnera, ale ten se už před delší dobou Ztratil v čase. Je to tak dávno, že po něm Pán časů ani netruchlí. Z písemné zprávy, kterou jsem náhodou našel, vyplývá, jak posuzuje svého bývalého přítele.

Zdůrazňuje, že jeho partner byl patrně příliš zatížen ohledy, než aby absolvoval cestu společně s ním. Prý v sobě neměl patřičnou tvrdost a brutalitu.

Mně odkaz na tohoto přítele nepřinesl žádné nové poznatky. Stejně jako předtím jsem přesvědčen o tom, že Pán časuje robot. Mohu se jen domnívat, že to byl jeho partner, kdo ovlivnil jeho program. Tento program se nicméně později samostatně vyvinul směrem, který se diametrálně lišil od partnerových úmyslů.

Proto je pro oba jistě lépe, že Čas rozdělil jejich cesty. Na druhé straně by Torric právě v této fázi vývoje potřeboval nutně nějakého partnera - zdá se totiž, že se po dvousetletém pátrání schyluje k rozhodnutí.

Možná se naskytne možnost, jak zastavit robotův program nebo ho navést do drah přijatelných pro Shuuky.

(Ze spisů Rissona Essira z národa Shuuků, nejbližšího Torrikova důvěrníka.)

Gucky a Jeho Tolot se zmýlili, když předpokládali, že Norer se nevrátí. Tak trochu ale špatně odhadl čas. Po několika minutách dorazil na stejné místo, kde se od sebe oddělili, ale ti dva se už vydali na cestu a chystali se proniknout do Kirroarasu.

Poutník Časem se zklamaně rozhlédl. Byl by se velmi rád dozvěděl, jak se vede oběma prostorníkům.

Neuvažoval dlouho, znovu se vrátil na časové dráhy a pravidelně je střídal. Zanedlouho se stal svědkem toho, jak protivníci zaskočili a omámili Guckyho a Icho Tolota.

Neměl možnost jim pomoci. Blížil se k myšobovi po správné časové dráze a chtěl se společně s ním zaháknout do nějaké jiné dráhy, zjistil však, že ho jeho zvláštní přítel nemůže následovat, dokud je paralyzovaný.

Norer sledoval, jak přiletěly dva stroje a vystoupili z nich fantaskně maskovaní vojáci. Popadli Guckyho a bez problémů ho uložili do kluzáku. Mnohem obtížnější bylo odvézt Icho Tolota. Osm vojáků se snažilo ho společnými silami zvednout, ale nepodařilo se jim to. Teprve když další bojovník došel pro antigravitační nosítka, zvedli obrovitého zajatce a zakrátko ho šoupli do stroje.

Norer se odpojil z časové dráhy, kterou právě sledoval, a přilepil se ke kluzáku, v němž se vezl Gucky. Takto ho mohl provázet a pohybovat se prostorově po Kinoarasu. Přirozeně by se byl mohl „přilípnout" přímo na paralyzovaného myšoba, rozhodl se ale v náhlém popudu pro kluzák.

Vojáci zamířili s oběma stroji dál na poloostrov, přeletěli široký pás lesů, v němž nestála jediná budova, a zakrátko

dorazili k jakémusi paláci s vysokými hradbami a tucty bizarních staveb. Ty jako by zplodila fantazie chorobného architekta nebo přinejmenším projektanta žijícího v jiné realitě.

Norer nikdy předtím nic podobného neviděl, ale nefascinovaly ho abstraktně působící stavby, nýbrž skutečnost, že byly hustě protkány žilami troniumazintu. To v něm vzbudilo dojem, že palácové zařízení je zhotoveno z převážné části z tohoto ušlechtilého prvku.

Poutníka Časem zamrazilo v zádech, když si uvědomil, jaké obrovské zásoby vibrační rudy jsou soustředěny na

tak malém prostoru. Stále se tak trochu obával troniumazintu, který Gucky označoval také jako howalgonium, a proto se mu vyhýbal, jak jen mohl. Příliš o této vibrační rudě nepřemýšlel. Nyní ale musel uznat, že v takovém množství sice přímo nevytvářela různá časová pole, nýbrž napomáhala jejich vzniku.

A ještě jedno si uvědomil: Cosi ovlivňovalo troniuniazint uložený na planetě a nutilo „kov“ k tomu, aby zkresloval časové stopy.

Vojáci přistáli na dvoře mezi budovami, vyložili oba zajatce, přemístili je na antigravitační nosítka a dopravili do největšího domu. Protože uvnitř budovy by byl obklopen troniumazintem, Norer ne-přesedl na jinou časovou stopu a nenásledoval vězně. Obával se, že by tím ohrozil svou existenci.

Vydal se ke zdroji záření, který ovlivňoval troniumazint, a přitom zjistil, že se ruda nachází na ostrově, na němž vládne paradoxní čas. Až tam se ale neodvážil. Soustředil se na události kolem Guckyho a Icho Tolota. Zvědavě se přiblížil k oběma přátelům, když se napojil na my-šobovu časovou stopu.

Byl si vědom nebezpečí, jemuž se vystavoval kvůli vibrační rudě, nechtěl však opustit tento čas, aniž by předem vypátral, kdo nebo co je Pán časů. A tak se polehoučku plížil k mutantovi, až nakonec pronikl do Tomkova paláce.

Poutník Časem se rozhodl pouze pro letmou prohlídku. Víc si nemohl dovolit, pokud nechtěl opravdu riskovat krk. Postupoval dovnitř a cítil, jak jím škube troniumazint, jak se ho snaží rozpustit, smést ho z Časové stopy a uvrhnout do nicoty.

Dostal strach a chtěl se stáhnout, ale zvědavost ho poháněla stále vpřed. Chtěl konečně spatřit Pána Časů! Vystavoval se čím dál většímu nebezpečí. Nikdy předtím se ničeho takového neodvážil, a zatímco se prodíral dál, nadával si do bláznů.

A pak najednou uspěl: Před ním se zjevil Pán časů.

Norer na několik vteřin strnul ohromením a pak sebral zbytek svých sil a stáhl se, spokojen se svou misí. Když se ale vzdaloval na široké časové stopě pryč od Curaya, v duchu se ptal sám sebe, zda pohled na Tonika stál za riziko, které podstoupil.

Cos čekal? pomyslel si. Něco úžasného. Nanejvýš působivou postavu, která mi doslova vyrazila dech, když jsem jí stanul tváří v tvář. Ne ale prostorníka, který vypadá jako...

Norer se v duchu rozchechtal a pak sjížděl po časové stopě o několik tisíciletí zpátky do minulosti. Smál se ještě tehdy, když se po téměř 20 000 letech zahákl a pozoroval město zanikající v bouři explodujících bomb.

Potom ale obrátil pozornost ke stvořením, jež žila v hořícím městě a byla vystavena bombovému teroru. Miloval podobné dramatické výjevy a nemohl se nabažít tohoto pohledu! Bylo to mnohem vzrušivější než se dívat na nudného Torrika.

Icho Tolot překonal kvůli svému zvláštnímu metabolismu paralyzační účinky mnohem rychleji než Gucky. Zasténal a zvedl se. Nacházel se v chrámové síni, v níž ho uložili spolu s myšobem. Protáhl si všechny čtyři paže, nabral zplna vzduch do plic a zavrčel, až se otřásaly stěny.

Potom přidusl k mutantovi, spustil se vedle něj na běhavky a sklonil se k němu, aby si ho prohlédl zblízka.

Guckymu se zachvěla víčka. „Jak se ti vede, maličký?“ zeptal se ho ustaraně a skoro něžně Haluťan. „Mám o tebe velký strach.“ Věděl, že pro přítele nemůže nic udělat, a tak počkal asi půl hodiny, než se myšob probral a řekl: „Zůstaneme!“

„Přirozeně, I' přisvědčil Tolot. Bylo mu jasné, že Gucky by byl schopen se s ním teleportovat. „Torric musí být někde nablízku. Brzy ho spatříme.“

Uplynula další půlhodina a pak Gucky zničehonic vstal a trochu se porozhlédl po síni. Zajímal se především o zařízení prostory, v níž se nacházely umělecké předměty mnoha puydorských národů. Některé byly až dojemně prosté, zatímco jiné vypadaly tak složitě, že se nedalo poznat, co vlastně představují.

„Tenhle Pán časuje milovník umění, jak se zdá,“ poznamenal mutant a s heknutím si zapřel ruce do ještě poněkud ztuhlých boků.

„Už by se taky mohl ukázat,“ zamručel Icho Tolot.

„Jak jsi přišel na to, že se námi bude zahazovat?“ zeptal se Gucky přítele. „Ušil na nás pěkně zlomyslnou boudu. Možná mu to stačí a nejsme pro něj nijak důležití, takže s námi nebude marnit čas.“

„To určitě ne,“ namítl Haluťan. „Právě naopak, zajímáme ho mnohem víc než všechny ostatní bytosti na Curayu.“

„Ach, opravdu? A proč jsi si tím tak jistý?“

„Protože změnil rozkazy. Nejdřív nás chtěl za každou cenu oddělat, a najednou obrátil. Něco ho tedy muselo přimět, aby zvolil jiný postup, a odvolal ty svoje honící psy.“

„A co z toho vyvozuješ?“

Icho Tolot neodpověděl, protože zaslechl blížící se kroky. Ozývaly se z tmavé chodby, která ústila do síně. Svými očima citlivými na infračervené záření uviděl Torrika dříve než Gucky.

„Tomu nevěřím!“ zasténal Haluťan.

Myšob vystrčil telepatická tykadla, ale nezachytil jedinou myšlenku. Torric je buď robot, nebo je mentálně stabilizovaný! blesklo mu hlavou.

Pán Časů vstoupil do síně.

Guckymu jako kdyby spadly šupiny z očí. Nyní věděl, proč vojáci sáhli po bílém praporu, aby jim dali najevo, že jsou ochotni vyjednávat.

Risson Essir sebou vyděšeně trhl, když se za ním zjevil Yat. Nevšiml si, že Raww vstoupil do jeho pracovny, protože se zhloubal do různých záznamů. „Co tu chceš?“ obořil se na ještěra.

„To bych se mohl zeptat já tebe,“ odsekl mu Yat a ustoupil trochu do strany, aby mohl vidět záznamy, které si Shuuk procházel.

„Nic ti do toho není!“ vykřikl Risson Essir a zoufale hledal možnost, jak se vojáka zbavit.

„Ty slídíš po Torrikovi!“ vyčetl mu Raww. „Jsi nejbližší důvěrník Pána časů, ale zneužíváš jeho důvěry a snažíš se zjistit, kdo to je!“

Rissonu Essirovi bylo jasné, že je ztracen. Několik minut nedával pozor a věnoval se pátrání, aniž se řádně pojistil. Yat ho měl teď v hrsti. Stačí, aby řekl jediné slovo, a Essir bude po smrti. Nemusel udělat víc než prozradit Pánu časů,

čím se ve skutečnosti zabýval jeho důvěrník. .

„Mám informace, které jsou pro tebe nanejvýš významné,“ prohlásil Shuuk. „A jsi-li chytrý, vyslechněš mě. Zatím nikdo neví, kdo je Torric, ačkoli řídí osudy nás všech. Mám řešení na dosah ruky. Zakrátko budeme oba vědět, kdo je Pán časů.“

„A co když já nechci vyluštit tuhle hádanku?“

„Co tedy vlastně chceš?“ Risson Essir si všiml, jak se Yatova ruka sune nenápadně ke zbrani, kterou měl schovanou pod kabátem.

„Získat moc a vliv na Tomkově dvoře,“ vyhrkl ještěr. „A ty mi k tomu pomůžeš.“

Risson Essir vsunul ruku do úzké škvíry vedle monitoru, a když ji vytáhl, svíral v ní malinkatou zbraň. Než si Yat stačil uvědomit, co se děje, nejbližší Toníkův důvěrník vypálil. Otrávený šíp se zaryl do ještěrova krku a bylo po něm.

Nyní měl Risson Essir už pouze jeden problém: Musel co nejrychleji odstranit mrtvolu. Byl si však jist, že to hladce vyřeší.

Pán časů byl člověk. Středně vysoký, atletické postavy a do jisté míry elegantních pohybů. Měl na sobě prostou kombinézu z měkké látky a hlavu bez pokryv-ky.

„Miku!“ vykřikl Gucky a Icho Tolot jedním dechem. „Michaeli Rhodane!“

Oba byli tak překvapení, že nebyli schopní dalších slov. Užasle hleděli na syna Perryho Rhodana. Ani jeden z nich nepočítal s tím, že se setkají s Michaellem Rhodanem právě v galaxii Puydor a na planetě Curayo patřící do soustavy Min-zant. .

Stáli proti sobě a několik vteřin mlčeli.

Potom myšob zničehonic vypískl: „Michaeli!“ Vzápětí se rozběhl na krátkých nožkách k Rhodanovu synovi a pokusil se mu vyskočit do náruče. Obličejík měl celý rozzářený a hlodák se mu vesele blýskal.

Michael Rhodan se však hodně změnil od dob, kdy se viděli naposledy. „Nech toho,“ hlesl ochable a pevně Guckyho odstrčil.

Myšob zůstal stát zaraženě před starým přítelem a zkoumavě na něj zdola hleděl. Michael měl tvrdé rysy a v očích cosi, co se mutantovi pranic nelíbilo.

„Jak ses sem dostal?“ zeptal se konečně Halut'an Rhodanova syna. „A jak se z tebe stal Pán časů, vládce, kterého se všichni bojí - a zřejmě právem - pro jeho ukrutnost?“

„Uklidněte se!“ pronesl Michael Rhodan chladně.

Muž, který si kdysi říkal také Roi Danton, se sklonil ke Guckymu, pohlédl mu do očí a položil mu na uvítanou ruku na rameno. Potom přešel k Icho Tolotovi a přátelsky ho Šťouchl pěstí do paže. „To se dá jednoduše vysvětlit,“ prohlásil.

„A jak?“ zeptal se ho huňatý mutant. Bylo vidět, že ho Rhodanův chladný přístup rozčiluje.

„V roce 1238 NGL jsme se s Julianem Tifflorem potulovali po galaxii Fornax,“ odpověděl syn Perryho Rhodana.

„Ani přesně nevím, jaké je teď datum. Podle svých výpočtů trčím tady v té proklaté časové díře víc než dvě stě let. Na druhé straně ale se mi nevedlo zase tak zle, protože jsem si mohl vybudovat vlastní malou říši.“

„Co se tehdy stalo?“ byl zvědavý myšob a uvelebil se na podušce. Točila se mu hlava.

„Julian a já jsme chtěli sledovat vývoj v galaxii, kterou vyklidili Nocturnové. Měli jsme v úmyslu tu a tam nenápadně zasáhnout, pokud bychom došli k názoru, zeje to nutné,“ pokračoval domnělý Torric. „Od chvíle, kdy Nocturnové opustili galaxii, se z ní totiž stalo eldorádo všemožných dobrodruhů a pochybných existencí.“

„K nimž jste se ovšem nepočítali,“ skočil mu do řeči mutant.

Michael Rhodan na něj rozezleně pohlédl a Gucky pozvedl paže v obranném gestu. „To měl být vtip,“ řekl smířlivě.

„Jednoho dne zasáhla naši společnou kosmickou loď hyperbouře. Ztratili jsme vědomí a probrali j smě se v soustavě Minzant,“ líčil dál Nesmrtelný. „V mozku nás pájilo jediné neodolatelné puzení - najít a osvobodit někoho jménem JiřNevver.“

„JiřNevver!“ zvolal myšob. „Stejně jako my! Dostali jsme tentýž rozkaz a jsme teď na Curayu, abychom hledali

Jit'Nevver."

„Ano," přisvědčil Icho Tolot. „A jak to bylo dál?"

„Poslechli j smě rozkaz a začali jsme pátrat po Jit'Nevver na Curayu," spustil Michael Rhodan. Vstal a začal přecházet neklidně sem tam, se zraky sklopenými k podlaze. Jen tu a tam letmo pohlédl na přátele.

„Odrhli nás od sebe už po několika dnech," pokračoval. „Zapletli jsme se do bojů s dobrodruhy a pleniteli. A pak jsem už Juliana nikdy nespátřil. Zaručeně se ztratil někde v Čase. Hledal jsem ho, ale pak jsem se dostal do turbočasového pole a ztratil jsem jakoukoli šanci ho najít. Nevím, co se s ním stalo."

Gucky a Icho Tolot si zkoumavě měřili Rhodanova syna a čím. déle byli v jeho přítomnosti, tím méně se jim pozdával. Bylo na něm jasně vidět, jak se jeho povaha změnila k horšímu.

Vždyť není divu! pomyslel si myšob. Trčí v tomhle časovém poli už asi dvě stě let. Musí z toho být poloviční cvok,

„Potom jsem si vybuodoval své impérium Kinoaras a uložil jsem si, že budu chránit zásoby troniumazintu před dalším drancováním," prohlásil Michael Rhodan. Kůže na lících se mu napjala a místo úst měl tenkou Čárku.

„Proto jsem opouštěl tuto oblast jen výjimečně, vlastně skoro nikdy. Jsem přesvědčený o tom, že jedním v zájmu Jit'Nevver, když zde zůstávám. Stále po ní pátrám a chráním ložiska. Myslím si totiž, že vibrační ruda je pro ni životně důležitá. Nestřím, aby někdo odvážel howalgonium z Curaya."

Pohlédl nejprve na Icho Tolota a pak na Guckyho. V očích měl takovou tvrdost a chlad, až oba přátelé zatajili ohromeně dech. Nikdy předtím nezažili Michaela Rhodana takového.

Bylo to vskutku tak, že v reálném čase uplynulo dvaapadesát let, což pro něj znamenalo dvě stě. Nesnesitelně dlouhá doba pro někoho, kdo žije sám, oddělený od přátel a všech ostatních soukmenovců, v cizí galaxii vzdálené na hony Mléčné dráze.

„Co víš o Jit'Nevver?" zeptal se Nesmrtelného Haluťan.

„Nic moc," povzdychl si Pán Časů a na okamžik se zarazil. „Myslím, že jsem se k ní mezitím dostal o něco blíž. Mám dojem, že můžu alespoň tvrdit, že sídlí na ostrově paradoxního času. Leccos na to poukazuje."

„A jinak?" zajímal se Gucky a dychtivě očekával odpověď.

„Vím, že byla vsazena do časového žláře s bombou nebo podobným zařízením někdy před deseti tisíci lety," prohlásil Michael Rhodan. „I pro tohle tvrzení mám vcelku jednoznačné důkazy. Dřel jsem jako posedlý, abych ji našel. Musel se polykat nezdar za nez darem, ale teď jste tu vy dva a můžete mi pomoci. A také že mi pomůžete, neboť vám byl uložen stejný úkol jako mne."

Jeho hlas byl náhle ostrý a rezavý, jako kdyby měl pocit, že musí zlomit Tolotův

a Guckyho odpor. V tom se však mýlil. Oba chtěli za všech okolností vypátrat a vysvobodit Jit'Nevver. V tomto ohledu nebyly mezi nimi žádné rozdíly.

Michael Rhodan působil neuvěřitelně tvrdým, okoralým dojmem a zdrsněla také jeho řeč. Volil slova, která v ničem nepřipomínala Roie Dantona, šviháka a elegantního řečníka.

Dával jasně najevo, že má v úmyslu jít přes mrtvolu, jen aby dosáhl svého a vysvobodil Jit'Nevver z jejího časového vězení. Současně ale naznačoval, že stejnou neúprosnost očekává také od Guckyho a Haluťana.

Ti dva se k tomu nevyjádřili.

Michael Rhodan se obrátil na myšoba a zeptal se ho: „Co je?"

Mutant se chytil za hlavu. Připomnělo mu to jeho dobrodružství s Norerem. Odcestoval s poutníkem časem asi 10 000 let do minulosti a stal se tam svědkem jedné důležité události, která měla dodnes obrovský vliv na dění na Curayu.

„Jde o jakési časové torpédo," prohlásil. „Viděl jsem, jak je odpálily humanoidní bytosti." A vzápětí humanoidy podrobně popsal.

Michael Rhodan mu naslouchal a jeho rozčilení rostlo. Muselo jít o přesně stejný proces.

Icho Tolot a Gucky se chovali vůči Nesmrtelnému velmi zdrženlivě. V žádném případě neschvalovali jeho jednání.

Když myšob domluvil, nastala delší odmlka. Pán časů přemýšlel a nakonec nakrátko opustil síň. Když se vrátil, ukázal jiní infobox, který se tvarem hodil k jejich, dvěma dílům.

Pokusili se je složit všechny dohromady, ale odpuzovaly se. Ze tří Částí se nedal sestavit celek.

„Vypadá to, jako by existoval ještě jeden kus," prohlásil Icho Tolot:

„Přesně tak," přisvědčil Michael Rhodan. „Měl ho u sebe Julian. než jsme byli od sebe odtrženi. Pokud je ještě naživu, bude ho mít."

„Pak je jasné, že pracujeme všichni Čtyři na stejném úkolu," řekl Haluťan. „O tom nelze pochybovat." Guckymu se zatočila hlava. Cítil následky paralyzace a měl sto chutí vyčíst Michaeli Rhodanovi, že proti nim použil tuto zbraň. Pak si to ale rozmyslel, protože si včas vzpomněl, že byli krátce předtím napadeni smrtonosnými zbraněmi. Teprve když si Pán časů uvědomil, koho má před sebou, upustil od úmyslu je zabít.

Gucky a Haluťan se ocitli tváří v tvář konfliktu, který prozatím nebylo možné vyřešit. Museli proti své vůli spolupracovat s Mikem.

Ať už jim uložil úkol hledat a osvobodit Jit'Nevver kdokoli a ať k tomu mělo dojít jakkoli, postaral se zadavatel o to, aby se mu nemohli vzepřít. Museli vysvobodit Jit'Nevver. Úkol měli doslova vpálený do mozku a dočasně

nebyli schopni myslet na nic jiného. Neměli jinou možnost než dotáhnout celou akci do konce. Icho Tolot a myšob však nebyli očarováni rozkazem do takové míry jako Michael Rhodan, který byl tomuto mentálnímu puzení vystaven přibližně 200 let. Proto si na rozdíl od něj dokázali zachovat alespoň Částečnou duchovní samostatnost a charakter.

Přesto - úkol, který měli společně splnit, je pevně přikoval k Pánu časů.

„Ještě nějaké dotazy?“ zeptal se jich Michael Rhodan a rozpráhl paže.

„Jistě, chci zpátky svůj SERUN,“ řekl mysob. „A mám hlad. Je tu něco k snědku? Mrkvičku bys náhodou neměl, co?“

„Můžete se svobodně pohybovat,“ pro-

hlásil velkodušně Pán časů, „Já se teď uchýlím do ústraní, ale brzy o mne zase • uslyšíte.“ Otočil se a beze slova odešel.

Přátelé ho nezdržovali. Museli se nyní vypořádat se svými pocity.

Přišel robot a donesl Guckymu SERUN. Myšob si jej okamžitě oblékl. „Kde je moje zbraň?“ zeptal se, „Nemám ji,“ odpověděl robot. „Dostaneš ji včas, neboj se.“

„To doufám!“ zapištěl mutant vztekle. Spolu s Halut'anem vyšel na terasu, z níž byl výhled přes budovy až na moře. Nad zábradlím se vznášela mlžná skvrna. „Norere!“ vykřikl mysob. „Zdravím!“ odpověděl poutník časem telepaticky a opět mu rozuměl pouze Guč-ky.

„To je skvělé, že ses vrátil!“ pochválil mutant svého bývalého průvodce.

„Byl jsem už na cestě pryč, když vtom mě napadlo, že jsem se s tebou pořádně nerozloučil,“ řekl Norer. „Ted' už ale vypadnu, protože na Curayu to pro mě začíná být pomalu, ale jistě warnewuz. Prožil jsem tu spoustu věcí a jsem ti za to moc vděčný. Bylo to fakt Šnorm, ted' ale musím dál, abych prožil pár t'ukt'ukňuk dobrodružství.“

„Jasně, rozumím,“ odpověděl mysob. „Mám k tobě ale ještě jednu prosbu.“

„Splním ti ji - pokud to bude v mých silách!“

„Rád bych, aby ses poohlédl po jednom mém příteli. Jmenuje se Julian Tifflor, je to humanoid stejně jako Pán časů a Perry Rhodan, o němž jsi už slyšel. Najdi ho, prosím, a doved' nás k němu.“

„Uvidím, co budu moct dělat!“

Mlha se chvíli vznášela podél zábradlí a pak se rozplynula.

Ted' jim nezbývalo než čekat.

H. G. Francis STŘET

Vychází v edici Thoregon, sv. 107 (Perry Rhodan 1906) ISSN 1212-79910

Z německého originálu Begegnung auf Curayo, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v Rastattu roku 1998, přeložil Jiří Podbrdský. Vydal jako svou Čtyřtisící dvoustou dvanáctou publikaci 12., s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Jan Pfibík. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34.